

EMPERYALİZME
VE
OLİGARŞİYE
KARŞI

DEVİRİMCİ GENÇLİK

SAYI 12 / 13 EYLÜL 1976 / 250

bitme-
kiye bir
karda
"hır-
gitti-
iri dağı-
koman-
kollara
lerdir.
lerinin
na ola-
lar el-
i bul-
sonra
ışına
ni duy-
ne ge-
in bu-
niştir.
nin e-
Karil
gimsiz
Ulürüz
umhuri
çok
ng ya-
NDÜ'-
atıl -
çildik
en olu
gidil-

1

eyi
fa
çer
mak
a-
Ja
le-
ile-
Jer-
s-
it-

SE-
SÜR
KOR
KAR
UK-

DEVİRİMCİ GENÇLİK KURTULUŞ MÜCADELESİNİ
EMEKLİ HALKİMİZİN YANINDADIR

TÖB-DER Genel Merkezi, Faşizme Karşı Tutarlı Tavrı Alamaz.

TÖB-DER ÜNYE ve FATSA ŞUBELERİNİN DGM'LERİNE KARŞI VERİLECEK MÜCADELE ÖNERİLERİNİ VE TÖB-DER GENEL MERKEZİNE YOLLADIKLARI MEKTUBU AYININ YAYINLIYORUZ.

Türkiye'de yürürlükte olan kurumsal faşizm her geçen gün baskılarını yoğunlaştırmakta ve açık faşist diktatörlüğün zemini bir avuç seçkinin yönetimi demektir. Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) de faşist baskıların daha sistemli ve daha yasal görünümü olması amacıyla yasalaştırılmak için, gündeme getirilmiştir. Meclisler, bu yasayı görüşmek üzere 14 Eylül'de toplanacaklar. Bu anti-demokratik yasa bütün ilerici, yurtsever ve devrimciler için aynı ölçüde tehlikeli ve mücadelelerini engelleyicidir.

Böyle bir yasanın görüşülmesi sırasında direnmek ve bu faşist yasanın çıkmasını önlemeye çalışmak hepimizin sorumluluğu içerisinde. DİSK bu yasanın görüşülmesi sırasında direnişe geçeceğini bildirmiştir. Ancak, bu direnişin ne ölçüde ve nereye kadar süreceği belli değildir. DİSK'in kayacağı sendikal eylem karşısında diğer demokratik kitle örgütleri destekleme kararı almışlardır. Oysa bildiğimiz kadarıyla, destekleme, ancak halkın sadece bir kesimini ilgilendiren sorunlarda söz konusudur. Ama DGM ezilen ve sömürülen tüm emekçi halkı ilgilendirmektedir. Bütün demokratik güçler için başbelasıdır.

Bu nedenle, diğer demokratik kitle örgütleri de destekleme eylemlerinin ötesinde, fiilî eyleme geçmeli ve bu yasanın çıkmasını karşı koymalıdır. Her kesimden oluşan ve aynı türküyü söyleyen güçlü bir koro sesini gerektirdi biçimde duyurur ve demokratik mevzilerin korunmasında ve yeni demokratik mevziler kazanmada etkin olabilir.

TÖB-DER Genel Merkezi ve diğer demokratik kitle örgütlerinin genel merkezleri DİSK'in genel grev yapması halinde nasıl olacağı belli olmayan bir destekleme kararı aldı. Bu iş, bir bildiri yayınlıyarak da yapılabilir. Böylece DGM'ye karşı tabanlarının çok gerisinde ve bir avuç seçkinin iktidarının kulak asmayacağı bir şekilde, tepki geçirilmiştir. Bu durumda hem DİSK'in harekete geçireceği işçiler tabanlarında yalnız bırakılacaklar (ki DİSK yöneticileri parsa toplama hesabı ile bunun böyle olmasını istiyorlar), hem de DGM'ye karşı toplumun her kesiminde gösterilmesi gereken aktif tepki gösterilememiş olacaktır.

Ayrıca, DİSK yöneticilerinin de bu eylemde, doğru bir biçimde önderlik edeceği kesin değildir. Onlar, bu önderlik sevdası yüzünden, güçlü bir biçimde olması gereken eylemleri kendi tekellerine alıp diğer demokratik kitle örgütlerini destekleme adı altında kuyruğuna takıp pasifize etmektedir. Diğer demokratik kitle örgütlerinin genel merkezleri buna dünden razı bir tavır içerisinde. Sanki bu faşist yasa, TÖB-DER'li öğretmenleri, TÖB-DER'li memurları, TÖB-DER'li sağlıkçıları ve daha birçok demokratik kitle örgütlerini, ayrıca tüm halkı yakından ilgilendirmemiş gibi... Oysa bu tür demokratik kitle örgütleri birbirlerine öncülük etme durumunda olamazlar. Aralarında ancak güçbirliği söz konusu olabilir. Öncülük, ancak işçi sınıfı ideolojisiyle donatılmış bir işçi sınıfı partisinin görevidir. Bu yüzden, bu gibi demokratik kitle örgütleri arasında öncü-ortacı-yancı gibi ayrımlar yapılamaz. Devrimciler, yönetiminde buldukları örgütlerde kitlelere öncülük etme durumundadırlar. Demokratik kitle örgütlerinde öncülük meselesine bu planda bakmak zorundayız.

Demokratik kitle örgütlerinin genel merkezlerindeki bu geri tavır karşısında bizlere, yani şubelerdeki devrimcilere düşen görev: DGM'ye karşı bölge-

TÖB-DER Genel Başkanlığına
Ankara

Devlet Güvenlik Mahkemeleri (DGM) yasanının meclislerden geçirilmeye çalışıldığı şu günlerde, DİSK'in genel grevi dışında, bu grevin desteklenmesi kararı alan Genel Merkezin bu güne kadar, desteklemeye ilişkin, hatta desteklemenin ötesinde aktif eylem önerileri ne şubemize ne de çevre şubelere gelmemiştir.

Oysaki bu faşist yasa sadece işçi sınıfına değil, tüm yurtseverlere, devrimcilere ve özünde halka karşıdır. Dolayısıyla bu yasaya karşı tüm yurtsever, devrimci ve demokratların gerekli titizliği göstermeleri, bu yasanın çıkmasını karşı yurt çapında direniş eylemleri düzenlemeleri gerekmektedir.

Ancak görünen odur ki, DİSK'in genel grevi dışında diğer demokratik kuruluşlar, henüz hiç bir şey yapmamayı düşünmektedirler. Bu tavır Türkiye'de devrimci hareketi destekleyen geriletan pasifist ve kuyrukçu bir tavidir. Bu tavır "DİSK genel grev yaparsa biz de destekleriz" gibi, pratikten kopuk, hiçbir olumlu tavırı içermeyen müphem ve kararsız bir tavidir. Geçmişte bu yanlış tavrı örgütümüzü 6 Aralıkla getiren tavrın devamı gibidir.

Biz Fatsa ve Ünye şubeleri olarak, Genel Merkezin bu konuda ne düşündüğünü kitlelerine acilen duyurmasını bekliyoruz. Şimdiye kadar Genel Merkezin bu konuya ilişkin kararlarını bekledik. Zaman artık karar alınmayacak kadar kısalmaktadır. Bizler, şube yönetim kurulları olarak, DGM yasanının meclislerde görüşülmeye başlandığından itibaren, şöyle bir eylem programının uygulanmasını öneriyoruz:

1) Güçbirliği yapılabilecek ve ortak direniş yapılabilecek örgütlerin genel merkezleri bir araya gelecek, tüm ülkede, çeşitli bölgelerde, eylem beraberliği içinde uygulanabilecek bir eylem taslağı hazırlayıp bunu uygulamak üzere karar almalıdırlar.

2) Tüm demokratik kuruluşların genel merkezleri, eylem bölgeleri saptıyarak bu bölge şubelerine yetki vermeli ve o bölgedeki demokratik örgüt şubeleri bir araya gelecek kendi bölgelerinde genel merkezlerin önerdiği eylemi gerçekleştirmeye başlamalıdırlar.

3) Bütün bunların yanında tüm demokratik kuruluşlar kitlelerini seferber ederek, genel merkezlerce bastırılacak ortak afiş ve bildirileri tüm ülkede dağıtmalı, halkımıza DGM'nin gerçek yüzünü anlatacak çalışmalarla girmelidirler.

İvedi olarak size sunduğumuz önerilerimiz bunlardır. DİSK'in genel grevi, tüm yurta, demokratik kuruluşların ortak direniş eylemleri ile desteklenmelidir. Tüm ilerici, yurtsever, devrimcilerin ve özünde halkımızın baş düşmanı olan bu faşist yasa, demokratik mevzilerin sıkıca korunması ile ortadan kaldırılabılır. DGM'ye karşı tüm demokratik kuruluşlar halkımızla omuz omuz ortak mücadelede direnmelidirler. 29.8.1976

TÖB-DER
ÜNYE ŞUBESİ

TÖB-DER
FATSA ŞUBESİ

Eğer DGM'nin tüm emekçiler için aynı ölçüde büyük bir tehlike olduğunu görüyorsanız gücünüzün yettiğince ve her ortamda direnmeliyiz.

TÖB-DER
ÜNYE ŞUBESİ

TÖB-DER
FATSA ŞUBESİ

TÜM DEVİRİMCİLER, YURTSEVERLER, DEMOKRATLAR DGM'YE KARŞI GÖREV BAŞINA!

TÖB-DER
ÜNYE ŞUBESİ

TÖB-DER
FATSA ŞUBESİ

DEVİRİMCİ GENÇLİĞE MEKTUP

Dergimizin II. sayısında toplandı. Artık bir söz Devrimci Gençlik'e Mektubun alışı olan ilk cümlesi oldu. DEVİRİMCİ-GENÇLİK üzerindeki bu yoğun baskıların derginin bulduğu durumuna şüphesiz etkili oluyor. Bu nedenle mağne kadar ödemeleri getiren bayilerimizin ödemelerini en kısa zamanda yapmalarını önemli duyuruyoruz.

6 aylık abonelerin bu sayıyla birlikte abone süreleri dolmuş oluyor. Bu nedenle aboneliklerini yenilemelerini hatırlatırız.

Bu sayımızda DEVİRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU başkanı Mehmet Ali Yılmaz ile bir röportaj yayınlıyoruz. Bu yazıda federasyona katılma konusu ana tema oluyor. Böylece bu konuda çeşitli soruları olan arkadaşlarımızda aydınlatılmış olacaktır. Federasyon Tüzüğü'nde Tağra'da dernek kurmaya çalışan devrimcilerle yardımcı olur inancıyla yayınlıyoruz.

Tüm devrimcilerden, bölgelerindeki olayları bize yorumuyla birlikte göndermesini dileriz.

Devrimci Selamlar.

DEVİRİMCİ
GENÇLİK

EMPERYALİZME
VE
OLIGARŞİYE
KARŞI

**DEVİRİMCİ
GENÇLİK**

15 günde bir çıkar SİYASİ GAZETE

ABONE KOSULLARI :

YURTIÇİ : Yıllık 50.- TL. / 6 aylık 30.-TL.
YURTDIŞI : Yıllık 75.- TL. / 6 aylık 45.-TL.

ABONE OLMAK İÇİN FARUK YIKSEL adına PTT'ye başvurarak POSTA ÇEKİ NO: 96601 no.ya para yatırılması yeterlidir.

SAHİBİ VE SORUMLU MÜDİRİ : FARUK YIKSEL
ADRES : KIRINLAR SOKAK 4/10, Yenisehir ANKARA

BASKI : D A I L Y - N E W S. Web.
EGE BÖLGESİ DAĞITIMI :
Hasan ÜRESİN- Kestelli Cad.
Başdurak İşhanı no. 508-1241R

ANTI-FAŞİST EYLEMLERİMİZİ ÜLKE ÇAPINDA BİR PROGRAM DOGRULTUSUNDA YÜKSELTELİM !

DEVİRİMCI GENÇLİĞİN İLK SORUNU DEVİRİMCI BİR ANTI-FAŞİST MÜCADELE PROGRAMININ OLUŞTURULMASINI SAĞLAMAK VE ÜLKE ÇAPINDAKİ MÜCADELEYİ BU PROGRAMIN BELİRLİDİĞİ BİR SİYASETE BAĞLAMAK OLMAKTIR. BUNU YAPAR- KEN BOYLE BİR SİYASETİN KENDİSİNE TABİ OLMASI GEREKEN PROLETARYA PARTİSİNİN YOKLUĞU VE OLUŞTURULMASI GEREĞİ DAİMA GÜZÜMÜZÜN ÖNÜNDE

OLMALIDIR. ANTI-FAŞİST MÜCADELENİN KENDİLİĞİNDEN ÇIKARTILMASI ZORUN- LUDUR. FAŞİSTLER SALDIRACAK; SAVUNACAGIZ. FAŞİSTLER GERİLEYECEK BEK- LEYECEĞİZ. BOYLE BİR DURUM MÜCADELE TAKTİĞİ OLMAZ. BUYLESİ DAİMA FAŞİSTLERİN İSTEDİĞİ YER VE ZAMANDA DÜVÜŞMEYE MECBUR KALMAK DEMEKTİR.

HALK YIĞINLARININ ANTI-FAŞİST MÜCADELESİNE DEVİRİMCI BİR ÖZ KAZANDIRILIM

Cephe ortakları arasındaki sürtüşme ve çatlakların su yüzüne çıkmaya başladığı bir zamanda üniversiteler birer ikiye yeni bir öğrenim döneminde giriyor.

Milliyetçi Cephe ortaklığı gelişmeli bir ittifaka dayanıyor. Onların arasında gerçekte önem li çıkar çatışmaları vardır. Bu çıkar çatışma- larına rağmen bu ittifak "komünizm tehlikesi" gibi bir heyula yaratılması sayesinde kurulabilmiştir. (MC'nin oluşturulduğu dönem hatırlansın. Ecevit'in hükümetten ayrılmasından sonra komandoların ülke çapında saldırıya geçtikleri; ayrıca CHP toplantılarına da beklenmedik şekilde saldırılarda buldukları görülmüştü. Bu saldırıların en önemli amacı burjuvazinin ve diğer gerici sınıfların bir "sol tehlike" korkusuna kapılmalarını sağlamaktır. Bu suretle 1970 lere gelirken parçalanmış bulunan gelenek sel gerici ittifak geçici bir uzlaşma ile bir araya geldi.) Bu gün proletaryanın bir iktidar alternatifini oluşturmadığı bir dönemde bu "büyük korku" CHP'nin dahi bir "sol" düşman olarak gösterilebilmesi ile sağlanabilmektedir.

Apaçık ortadadarki bugünkü cephe ortaklığının en önemli varlık şartlarından bir tanesi faşist terörle sağlanan sertleşme ortamıdır. Bu cephe tıpkı bir vampir gibi kan içmeden yaşayamaz.

İşte bu nedenle 1-2 aydır yaşanan nisbi durgunluk ortamında cephe ortakları arasındaki sürtüşme ve gevşemenin belirginleştiği şu günlerde faşist saldırıların yeniden hız kazanması beklenmelidir ve bunun ilk belirtileri de görülmeye başlamıştır. Kuşku yok, bugün MC'nin yaşayabilmesi için daha çok sertliğe ihtiyacı var.

Bu durum faşist terör'ün mecut kurumsal faşizmin bir unsuru olması durumunu ortaya koyar. Burjuvazi iktidarını sürdürülebilirliği için faşizme dayanıyor, burjuva demokrasisi metodlarını değil, faşist yönetim metodlarını uyguluyor.

Bu durumun yanında önemle vurgulanmalıdır ki faşist terörün artması ve mevcut kurumsal faşizmin derinleşmesi hemen hemen her zaman bir açık faşist diktatörlük eğilimini de beraberinde getirmektedir. Faşist uygulamalar derinleştikçe bu sertleşme ortamı içinde daima bir darbe ya da başka bir yolla iktidar arayan açık faşist diktatörlük eğilimleri de gündeme gelecektir. En çok önem taşıyan noktalardan bir tanesi anti-faşist mücadele görevleri arasında daima güncel olanı doğru olarak tesbit edebilmektir.

Herşeyin faşistlerin saldırılarının yoğunlaşacağı yeni bir döneme girerken dergimizin önceki sayılarında bir çok kere ele alınan bu tesbitler ışığında Devrimci Gençlik eyleminin somut sorunlarını incelemeliyiz. Daha önce "Devrimci gençlik, yükselen anti-faşist halk hareketlerinin ön saflarına" başlıklı yazıda bu konuda ileri sürülen tesbit ve değerlendirmeler bugün de geçerliğini ve güncelliğini sürdürmektedir.

Bu değerlendirmeleri bugün o zamandan farklı olarak ortaya çıkan Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu unsuru ile birlikte ve Devrimci Gençlik öncülüğündeki anti-faşist gençlik eyleminin sorunları açısından bir kere daha değerlendirilerek gözden geçirilmesi ve karşılaşılabilecek sorunlara somut ve doğru çözümlerin bulunmasına yardımcı olacak bir perspektifin iyi ce kavranılmaya çalışılması faydalı olacaktır.

7. sayıya adı geçen yazıda gençlik eylemlerinin üniversitelerin dar sınırlarına hapsedilmesi durumundan kurtulmak gereği ileri sürülerek "devrimci gençlik eylemi faşizme karşı en geniş halk yığınlarının direniş ve mücadele gücünü yükseltecek ve örgütlendirecek bir perspektiften ele alınmalıdır" denmekte ve mücadele şartlarının

gelişen yeni somut durumlara uyacak şekilde tek yanlıktan çıkartılması gereği üzerinde durulacak idi. Şimdi bu noktalar üzerinde tesbitlerimizi derinleştirmeye çalışalım.

İlk konu gerçekte emekçi yığınlarımıza yönelme zorunluluğunun bir ifadesidir. Gençlik mücadelesinin kendi başına başarı şansı yoktur. O, ancak halkın davası ile birlikte zafere ulaşabilir ve ona yardımcı olduğu ölçüde başarıları sayılmalıdır. Eylemlerimizin devrimci olup olmadığının biricik kriteri budur.

Herhangi bir "devrimci hareket" ne kadar doğru görüşlere dayanırsa dayanırsa eğer o hareket gerçek sınıf temellerine oturmuşsa, emekçi sınıfları kucaklayıp, onlarla canlı bağlar kurmuşsa o hareketin giderek bozuma uğramasına, sağa ya da sola sapmasına, nihayet yanlış bir siyasi çizgi temelinde ilerleyerek proletaryanın karşısına bir engel olarak dikilmemesine imkan yoktur. (x)

Bugün sol hareket emekçi sınıflar arasında sol fikirlerin hızla yaygınlaşığı bir tarihsel evreyi yaşıyor. Bu gelişme 1971 devrimci atımlarının sosyalizm kavramını en geniş emekçi yığınları arasında bir laf olmaktan çıkartan karakterinden gelme bir gelişme olarak kabul edilmelidir. 12 mart dönemi sonunda gözlenebilen en belirgin özelliklerden bir tanesi önceki bükümlüğün ortasında devrimci düşüncelerin emekçi halk yığınları arasında hızla yaygınlaşmakta olmasıdır. Bugün hakim sınıfları tedirgin eden en önemli konulardan bir tanesi de solun bu potansiyel güçlenmesidir. Bununla birlikte; bugün devrimci harekete emekçi kökenli katılımların her zamankinden daha fazla olmasına rağmen ülkemizde genel olarak sol hareketin bir aydın hareketi özelliğini esas olarak koruduğunu söylemek yanlış olmayacaktır.

Kısaca tekrarlarsak bugün devrimci hareketin sağlıklı gelişme koşullarına ulaşması için sadece doğru bir siyasi çizginin tesbiti yeterli görülmemeli, emekçi sınıflara yönelme ülkemiz solunun geçirdiği tarihsel gelişme açısından da doğru kavranmalıdır.

Faşistlerin saldırılarının periletebilmesi için emekçi yığınların anti-faşist eylemlerini örgütlemek, onun en ön saflarında yer alarak yönlendirmek, bu suretle onun aktif bir devrimci temele oturmasını sağlamaya çalışmak, bu doğrultuda devrimci gençliğin en geniş emekçi halk yığınlarıyla birleşmesi için mücadele etmek; bugün anti-faşist gençlik hareketinin somut gereksinimlerinden doğan bu tesbitler devrimci hareket açısından da bir tarihsel gereklilik olarak karşımıza çıkmaktadır. "O halde Devrimci Gençlik Hareketi halk yığınlarıyla bütünleşme yolunda ileri atılmalıdır. Devrimci gençlik eylemi geniş halk yığınlarının anti-faşist duyarlılığını arttıracak, direniş ve mücadele gücünü yükseltecek ve anti-faşist halk eylemlerini örgütlendirecek bir perspektiften ele alınmalıdır." (Devrimci Gençlik, sayı 7.)

DEVİRİMCI GENÇLİK ANTI-FAŞİST MÜCADELEYİ ÜLKE ÇAPINDA BİR POLİTİKAYA TABİ KILMALIDIR.

"Devrimci Eylem" doğru fikirlerin geniş yığınlarımıza kavratılmasında ve benimsenmesinde önemli bir araçtır. Bu noktada devrimci eylemlerin nitelikleri üzerinde de durmakta yarar vardır. Devrimci Eylem nasıl olmalıdır?

"Eylem" kendi başına hiç bir şey değildir. O ancak belli bir amaca hizmet ettiği anda ve hizmet ettiği güç doğru bir siyasetin bir parçası olduğu sürece devrimcidir. Bu yüzden devrimci hiçbir zaman (PDA oportünistlerinin iddia ettikleri gibi) "nerede hareket orada bereket" düşüncesi ile hareket eden anarşistler değildir. Hiçbir zaman "hareket herşey,

her hedef için bir şey" diye düşünmezler. Aksine eylemin, hedef'e, amaca hizmet etmesi gerektiğini bilirler, ve eylemin amaca ulaşabilmesi için zorunlu karakterini tüm oportünistlerin aksine doğru bir şekilde kavrarlar.

Ülkemizde anti-faşist gençlik hareketi bugün esas olarak kendiliğinden gelme bir hat üzerinde ilerliyor. Anti-faşist mücadele ülke çapında bir devrimci siyasetin parçası haline gelmemiştir. Devrimci Gençliğin ilk sorunu devrimci bir anti-faşist mücadele programının oluşturulmasını sağlamaktır ve ülke çapındaki mücadeleyi bu programın belirlediği bir siyasete bağlamak olmalıdır. Bu programın yaratılması için Devrimci Gençlik Dergisinin görüşlerinin yükseldiği teorik tesbitler ileri bir platform sunuyor. Bu olumlu faktör yanında böyle bir siyasetin kendisine tabi olması gereken proletarya partisinin yokluğu ve oluşturulması gereği daima gözümüzün önünde olmalıdır.

Buna bağlı olarak mücadelenin ülke çapındaki bükümlüğü bölgece arasındaki bağlanmazlığı giderilmelidir. Bu hem ülkemizin çeşitli bölgeleri arasındaki hem de aynı şehrin (özellikle Ankara ve İstanbul gibi şehirlerin) çeşitli bölgeleri arasındaki kopukluk ve bağlanmazlıkların giderilmesi ihtiyacının ifadesidir.

Bunun yanında mücadelenin kendisine reaksiyoner (tepkici) bir görünüş kazandıran kendiliğinden ci durumundan da çıkartılması zorunludur. Faşistler saldıracak; savunacağız, faşistler öldürecek; miting yapacağız, faşistler geri çekilecek bekleyeceğiz. Böyle bir durum mücadele taktiği olmaz. Böylece daima faşistlerin istediği yer ve zamanda dövüşmeye mecbur kalmak demektir. Halkın Sesi birçok kere "faşistler nerede saldırırsa orada karşılık verelim" diye yazdı. Halkın Kurtuluşu "faşistlerin her saldırısında bir saat işi bırakmayı" önerdi. İkisinde anti-faşist eylemi faşist saldırıların yer ve zamanına tabi kılıyor. Bugün bunun tam tersine bu kendiliğinden ci ve tepkici durumdaki kurtulmak gerekmektedir. Faşistler ülke çapındaki bir faşist siyasetin bir parçası olarak saldırıya geçtikçe ve geri çekilmekteyken, buna tabi olmak daima onların istediği yer ve zamanda dövüşmeye mecbur olmak demektir. Elbette bugün bir savunma durumundayız. Ama bu savunma durumu stratejik anlamda kavranmalı, taktik planda statik bir savunma olarak yorumlanmamalıdır.

Bu nedenle Devrimci Gençlik anti-faşist mücadeleyi ülke çapındaki bir politikaya tabi kılmalıdır. ve merkezi bir politikanın yönlendirdiği bir devrimci zemin üzerine oturması çalışmalıdır. Tek, tek, ve cılız bölgesel tepkiler yerini güçlü topladığımız bir noktada ülke çapındaki güçlü anti-faşist gösteri ve eylemlere bırakmalıdır.

Bu noktada karşımızda bir çok engel vardır.

Bunların başında kuşkusuz geniş demokratik ve emekçi yığınların reformist ve revizyonist bir etkinlik ve kontrol altında tutuluyor olması var.

Bunun yanında bir başka önemli engel de çeşitli grupların ve özellikle "muhalefet" in "inisiatifli" ele geçirme ve yönetimi yapma adına berturül sorumsuzca girişimleridir. Bozgunculuğa varan bu tür davranışlar geçen yıl sık sık görüldü. "Yönetimi yapma" uğruna bir keskinlik yarışması havası yaratılıyor. "Eylem" başlıbaşına bir amaç haline dönüştürülüyor. Bir çok kere de yaratılan hava ve karmaşa içinde "yönetimi yapma" başarıyorlar! Yani eylemde tam bir başbozukluğa, karmaşaya, hesapsızlığa yaratılabiliyorlar. (Bunu yaparken ajan provokatörlerin emekleriyle oynadıklarının farkında değiller!) Devrimci Gençliğin çözümlenecek en önemli sorunlardan bir tanesi budur. Bunun en önemli yolu da bu davranışları

DEVİRİMCI GENÇLİK

TANER AKÇAM'A ÖZGÜRLÜK

Dergimiz Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Taner Akçam hakkında Ankara DGM'de açılan davaların duruşmasına devam edilmektedir. Bilindiği gibi Dergimizde yayınlanan çeşitli yazılardan dolayı beş ayrı dava açılmıştır Taner Akçam için. Bunlardan Türk Ceza Yasasının 141/A maddesi kapsamına giren dava ayrılarak daha sonra aynı iddia ile düzenlenen ODTÜ-DER davası ile birleştirilmiştir.

Arkadaşımız Akçam, öteki 4 davadan ayrıca yargılanmaktadır. Birleştirilen bu 4 davada istenen cezaların toplamı 670 yıldır. Davaya savunma safhasındadır.

17.8.1976 günü yapılan duruşmada avukat Uğur Alacakaptan, yazı işleri müdürlerinin sorumluluklarına ilişkin 568 sayılı yasanın 16/1 maddesinin Anayasa-

ya aykırı olduğunu ileri sürerek bu yasanın Anayasa mahkemesine götürülmesini önermiştir. Alacakaptan, Anayasa'dan, çeşitli yasalardan örnekler vererek, "Kal di ki sorumlu müdürü, yazmadığı yazılardan cezalandırılmaya kalkmak, onu sansür yapmakla yükümlü kılar. Anayasanın 22. maddesine göre "Basın hürdür, sansür edilemez. Hükümetlerin yapamacağı sansürü kişilerden istemek ne yasa kurallarıyla ne de demokratik ilkelerle bağdaşabilir." diyerek yasanın iptali gereğini savunmuştur. Askeri savcı Atilla Ülkü bu isteme karşı çıkmıştır. Taner Akçam'ın derginin sahibi ve yazı işleri müdürü olduğunu ileri sürmüş, "Sanık dergiyi hem finanse etmiş hem de imzasız yazıları bizzat yazmıştır." diyerek teklifin reddini istemiştir.

Taner Akçam'ın derginin sahibi olmadığı, avukat tarafından kendisine hatırlatılınca, askeri savcı tekrar söz alarak: "Evet bir hata yaptım, kabul ediyorum. Ancak sanık her ne kadar derginin sahibi değilse de sahibi gibi hareket etmiştir..." demiş ve salondaki dinleyicileri güldürmüştür.

Mahkeme heyeti, Avukat Alacakaptan'ın teklifini bir karara bağlamak üzere duruşmayı 8.9.1976 gününe ertelemiştir. Arkadaşımızın bu duruşmasında da Uğur Alacakaptan'ın önerisi "gayri ciddi bulundu" söylenerek, mahkeme heyetince reddedildi. Mahkeme avukatı Alacakaptan'ın savunma için mehil istemesi üzerine 21.9.1976 tarihine ertelendi.

Altı ayı aşkın bir süreden beri, Devrimci Gençlik Dergisi ve 'Yayın-evi'nin sorumlu yazı işleri müdür-lüğüne yaptığı için DGM tarafından tutuklanarak ceza evinde bulunan ve hakkında toplam 670 yıl hapis cezası istenen arkadaşımız TANER AKÇAM ile yaptığımız röportajı aşağıda yayınlıyoruz:

1. İddianamenin niteliği nedir? Davası şimdi hangi safhada?

Benim açımdan bahsedilebilecek bir "şans" (!) varsa eğer, o da iddianamenin Atilla Ülkü isimli bir savcı yardımcısı tarafından hazırlanmış olmasıdır. Çünkü "iddianame" burjuva hukuk kurallarını dahi çiğnemektedir, ayaklar altına almaktadır. Yasaların tanıdığı en temel hak ve özgürlüklerin kullanılmasına, eğer MC hükümeti hedefleniyorsa suç sayılır. İddianamenin niteliğini belirlemek açısından bir kaç alıntı yapmak istiyorum. Karar vermeyi de okuyucuya bırakıyorum.

Dergilerde var olan "yığın" kelimesi hakkında şöyle deniyor: "Komünist görüşe göre millet yok, halk-baklar vardır. Bu haklar bir yığındır." Dolayısıyla halk kelimesi ni kullanan herkes komünisttir!!!

Derginin 3. sayısında, İstanbul'da gençliğin kitle örgütlenmesiyle ilgili yer alan bir çığrı ya AYÖD, 1. Genel Kurulu çalışmalarını anlatan aynı türden bir yazı hakkında, DGM savcı yardımcısı Atilla Ülkü bakın ne diyor: "Yeni bir örgütlenmenin eşliğinde İYÖKD başlıklı yazıda komünizm propagandası yapılmakta... Türkiye'de komünist hareketin dağınıklığı kınanarak birleşmeye çağrılmaktadır... AYÖD Genel Kurulu Hazırlıkları İlerliyor başlıklı yazıda da komünizm propagandası yapılmakta, Türkiye'de dağınık haldeki komünist örgütlerin AYÖD tek merkezi örgüt çatısı altında birleşmesi öngörülmektedir."!!!

Genel Kurulu çalışmalarını anlatan aynı türden bir yazı hakkında, DGM savcı yardımcısı Atilla Ülkü bakın ne diyor: "Yeni bir örgütlenmenin eşliğinde İYÖKD başlıklı yazıda komünizm propagandası yapılmakta... Türkiye'de komünist hareketin dağınıklığı kınanarak birleşmeye çağrılmaktadır... AYÖD Genel Kurulu Hazırlıkları İlerliyor başlıklı yazıda da komünizm propagandası yapılmakta, Türkiye'de dağınık haldeki komünist örgütlerin AYÖD tek merkezi örgüt çatısı altında birleşmesi öngörülmektedir."!!!

1. sayı için hazırlanan iddianamede, "Ülkemiz emperyalizme bağımlı, bağrında çağ dışı üretim ilişkilerini barındıran çarpık kapitaliz-

min hüküm sürdüğü yarı-sömürge bir ülkedir" cümlesinde "cumhuriyeti tezyif" suçu buluyor savcı yardımcısı. Gerekeşi oldukça ilginç: "Türkiye Cumhuriyeti Devleti emperyalizme bağımlı olmadığı gibi sömürge de değildir. Dolayısıyla aksinin iddiası cumhuriyeti tezyif, küçük düşürme anlamına gelmektedir." Geçtiğimiz aylarda N. Erbakan'ın Türkiye ekonomisini "müstemleke (sömürge) ekonomisi" olarak tanımladığını hatırlatırsak, iddianame hazırlayıcısının aynı suçlamayı başbakan yardımcısına da yöneltmesi gerekir, değil mi?!

Tüm bu suçlamaları arttırmak mümkün. Ve görüldüğü gibi burjuvazi, kendi koyduğu "hukuk ilkeleri"ni çiğniyor. Elbette genel olarak burjuvazi ve özel olarak onun hükümetleri yalan söylerler, iki yüzlüdürler. Kitleleri aldatmak için, onlara hoş görünmek için inanmadıkları şeyleri savunur gözükürler. Bu bakımdan iddianamenin bizzat kendisi bu sahtekarlığı deşifre etmeye farkında olmadan "hizmet" de ediyor!

Ayrıca, iddianame bu niteliği ile davayı ülkemizdeki tüm demokratik kamuoyunu ilgilendiren bir dava durumuna sokmuştur. Çünkü Devrimci Gençlik'e yöneltilen suçlamalar tüm demokratik kamuoyuna yöneltilmiştir. Çünkü faşizme karşı mücadele yetti suçu sayan ve ülkemizdeki cinayetleri, polislin gözü önünde adam öldürmeyi, polislin kanunsuz ve açık tan terörcü eylemlerini meşrulaştıran bir iddianameye, böylesi bir anlayışa karşı mücadele tüm kamuoyunun, demokratik güçlerin görevi olmalıdır. Çünkü sorun tüm demokratik kamuoyunun varlık şartıyla ilgilidir.

Dava şu anda savunma safhasında. Suç olduğu iddia edilen yazıların birliki tarafından incelenmesi isteğini mahkeme tarafından reddedilmişti. 8 Eylülde yapılacak olan duruşmada Basın Yasasının Anayasa aykırı olduğu yolundaki itirazımıza cevap verilecek. Anayasa aykırılık iddiamız ciddi "bulunursa" dava bu konuda anayasa mahkemesi karar verene kadar ertelenmek zorunda. Eğer iddiamız reddedilirse, savunma yapılmaya devam edilecek.

-Savunma'da hangi temayı işliyorsunuz, kısaca anlatır mısınız?

Savunmam iki ana noktayı içeriyor. Birinci nokta, Devrimci Gençlik Dergisinin ne olduğunu, amacını ve emperyalizme, faşizme karşı mücadele etmenin bir suç değil bir yurt sevelik görevi olduğunu anlatıyor

"Emperyalizm bağımsızlığını, faşizm demokrasinin (burjuva anlamda dahi olsa) baş düşmanını, o halde emperyalizmin ve faşizmin ne olduğunu bilmek ve ona karşı mücadele etmek, bağımsızlıktan ve demokrasiden yana tüm güçlerin görevidir" diyoruz.

Buraya özellikle yine iddianamenin niteliğini belirlemesi açısından, faşizme karşı mücadelenin savcı yardımcısı tarafından nasıl yorumlandığını aktarmak istiyorum: "Anti-faşist mücadele denilen T.C. Devletini yıkmaya matuf komünist hareketleri durdurma ve yok etme faaliyetleri ile, müesses ve şahısları ile mücadelenin esasında devrim denilen komünist silahı ayaklanma meselesi olduğu belirtilmektedir... Faşizme karşı mücadeleden kast edilen Türkiye'de komünist hareketleri durdurmaya ve yok etmeye matuf her türlü hareket, faaliyetle mücadele anlamına gelmektedir." Yani tüm cinayetler, adam öldürmeler, bu saldırı ve terör kampanyası savcı yardımcısı tarafından komünizme karşı gerekli hareketler olarak değerlendiriliyor. Burjuva hukukunun gerçek anlamına açığa çıkaran ibret verici bir tablo bu...

İkinci kısım ise iddianamede yer alan suçlamalara cevap niteliğinde ve ülkemizde var olan kurumsal faşizmi ve açık faşizme geçiş çabalarını somut olarak belirlemeye çalışıyor. Ayrıca, Devrimci Gençlik'te suç teşkil ettiği ileri sürülen çeşitli yazıların günlük gazeteler de dahi yer aldığı ve suç teşkil etmediğini kanıtlayıyor. Örneğin "polis öğrencilere ateş açtı" cümlesinden, emniyet kuvvetlerine hakaret edildiği sonucunu çıkarıyor savcı yardımcısı. Bunu yaparken de son olaylarda polislin tavrını yerinde ve haklı buluyor: "...kanunların kendilerine vermiş olduğu hak ve yetkilerle binaen, icabında silah kullanmaları dahi Türk milletinin iradesi" demek olan T.C.'nin kanunlarına asla aykırılık arzemediği gibi kendilerine verilmiş bir görevdir de" diyor!

Polislin bu olaylardaki tavrı hakkında her halde bu derginin okurlarına tek kelime söylemek ayıp olur. Onlar polisi ve olaylardaki tavrını çok iyi biliyorlar, bizzat kendi pratikleriyle yaşıyorlar.

Eğeri Oran, Hakan Yurdakuler, Burhan Barın, İstanbul'da dersanede polislin gözleri önünde vurulan Mustafa bu dergi okurlarının - hepimizi zaf arkadaşları...

Ve biz tüm bunları yazmanın anlatmanın bir suç değil görev olduğunu söylüyoruz. Savunma kabaca bu temel üzerine oturuyor.

DGM'YE KARŞI MÜCADELE

● -Devlet Güvenlik Mahkemeleri hakkında ne düşünüyorsunuz?

"Hukuk hiç bir zaman toplumun iktisadi durumundan ve ona te kabül eden uygarlık derecesinden daha yüksek olamaz" diyor Marx. Devlet Güvenlik Mahkemeleri de ülkemiz iktisadının ve buna uygun düşen siyasasının "zorunlu" bir sonucudur.

Türkiye'de faşizmin niteliği konusu daha önceleri Devrimci Gençlik Dergisinin sütunlarında belirtilmişti DGM'ler de işte bu faşizmin yapısı içinde düşünülmelidir. Yapılacak olarak var olan faşizmin en önemli kurumlarından birisi DGM'dir. Faşist kurumlaşmanın devlet kurumlarının tümüne egemen kılınmaya çalışıldığı ve kurumsal faşizm öğelerinin açık faşizme geçiş doğrultusunda en ağır şekilde işletildiği günümüzde, yürütülen bu temel siyaset çerçevesinde DGM'lere önemli görevler düşüyordu. Ve bu doğrultuda onlar da en hızlı şekilde işletildiler.

DGM'lerin bu temel özelliği konusunda farklı düşünen bir demokrat çıkamaz sanırım. Ama asıl sorun, DGM'lere karşı verilecek mücadele nin ele alınış yordamında. Bu sorunun çözümü DGM'lere karşı mücadele eden güçlerin ayrırımı ve bu ayrı ayrı güçlerin mücadelelerinin niteliğinin belirlenmesi ile mümkündür. Bu konuda en temel bir tespitle üç akımın varlığını sayabiliriz: Demokrat burjuva akım (ağır-lıkla küçük burjuva demokratlardan

bürokratlardan oluşan, genel olarak orta sınıfların demokratik taleplerini içeren akım), oportünist akım (daha doğru deyimle) revizyonist-pasifist akım, demokratik halk devrimi mücadelesinde siyasi şiarları ve bu şiarlar uğruna mücadeleyi orta sınıfların mücadeleye defleri seviyesine indirgeyen ve bu sınıfların peşine takılan akım) ve sosyalist akım (günümüzde cılız ve parça parça da olsa, proletaryanın bağımsız siyasetini, tüm halk yığınlarının siyasi şiarlarına dile getirenler, demokratik halk devriminin en kararlı savunucuları.)

Eğer 14 Eylül'de meclisten yeni bir kanun çıkmazsa, DGM'lerin görev süreleri yani ömürleri 11 Ekimde bitecek. DGM'lerin kalkışında en kuvvetli (nitelik değil nicelik anlamında) akımı demokrat burjuvalar oluşturdu. Ve bu unsurların "direnmesiyle" -ki kendisini Anayasa mahkemesinde ve CHP'nin "ilerici" kanadında somutlaştırıyor- meydana gelen DGM'lerin kapanması olasılığı DGM'lerin öntümündeki dönemde yeniden yürürlüğe girme tehlikesini ortadan kaldıramayacaktır. Dahası, söz konusu unsurlar mevcut yasaya biçimsel olarak karşı çıktıkları için ve kurumsal faşizme karşı olmadıkları için anti-faşist mücadele nin "DGM'ye karşı olmak" şeklinde somutlaştırıldığı bu konuda insiyatifi onlara bırakmak ve en azından onların mücadele anlayışıyla yetinmek, daha büyük tehlikeleri de beraberinde getirecektir. Oligarşi

ile orta sınıflar arasındaki çelişmenin niteliğini doğru tespit etmek gerekir. Sosyalist hareket her konuda olduğu gibi bu konuda da çelişmenin asli unsuru olmak zorundadır ve bu konuya da şu anda yetersiz olan gücünü arttırmak ve proletaryanın bağımsız siyasetini uygulamak açısından yaklaşmalıdır. DGM'ye karşı mücadele her ne kadar "düşmanın ileri karakolu ile yapılan bir mücadele" ise de ve aslında kalenin yıkımına kadar, varlığını sürdürmesinin objektif koşulu mevcutsa da (çünkü bunu belirleyecek olan devrim ve karşı-devrim arasındaki güçler dengesidir.) sosyalistlerin bu mücadelede, tüm demokratik taleplerin savunulmasında olduğu gibi, başı çekmeleri bu kurumun gündemde tutulmasına veya geri getirilmesine karşı büyük güvencedir. Bu da bu yasaya karşı mücadele eden gerçek gücün, yani başta işçi sınıfı olmak üzere bütün halk sınıflarının önderliğini sosyalistlerin çekmesine bağlıdır.

Oysa haldeki durumda revizyonist ve reformist unsurların bu mücadeleyi çarpıttıklarını ve işçi sınıfının bağımsız siyaseti yerine, hareketi burjuva unsurların kuşruğuna takma politikasını savunduklarını görüyoruz. DGM'lere karşı mücadelede önderliğin CHP'ye bırakılması veya CHP'siz iş yapamaması bunun kanıtıdır. Yapılması gereken şey DGM'lere karşı yürütülen tüm demokratik muhalefet hareketlerini desteklemek, birleştirmek ve onları doğru siyasi hedefler mihrinde uy-

gun bir taktik-şiar olarak kullanabilmektir. Bütün bunlar şu genel doğruyu bir kez daha hatırlatıyor bize: "Bizden bağımsız olarak yürütülecek demokratik propa ganda ve ajitasyon ne kadar çok bizim yararımıza işlese, işçi sınıfının bağımsızlığını, burjuva demokratlardan koruyacak örgütlü bir sosyalist liderliğin önemi o derece büyük olacaktır." (Lenin).

● -Son olarak devrimci gençliğe iletileceğin bir mesaj var mı?

FABRİKALARDA, TARLALARDA, OKULLARDA VE FAŞİZMİN ZINLANLARDA, YANI HAYATIN HER ALANINDA HALK YİCİN-LARININ DİRENİŞİNİ ÖRGÜTLÜ ŞEKİLDE BİR KALE GİBİ FAŞİZMİN KARŞISINA DİKELİM!..

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVRİMCI EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

YAŞASIN HALKLARIN KURTULUŞA KADAR SAVAŞI!..

AKD BAŞKANI İNAÇ:

"BARIŞI KAZANMAK İÇİN SAVAŞMAK GEREKİR"

AKD BAŞKANI NEVIN İNAÇ, 1 EYLÜL DÜNYA BARIŞI GÜNÜ İLE İLGİLİ BİR AÇIKLAMA YAPARAK "BARIŞI KAZANMAK İÇİN SAVAŞMAK GEREKTİĞİNİ" SÖYLEDİ.

Bu gün 1 Eylül Dünya Barış Günü. İnsanlığın özlemi BARIŞ'ı gerçekleştirmek için savaşanların inançlarını tazeledikleri bir gün. Sömürüye karşı, emperyalizme-kapitalizme karşı, faşizme, ırkçılığa, şovenezizme, gericiliğe karşı mücadelelerin yoğunlaştırılması ile daha bir anlamına ulaşarak şekilde kutlanabilecek bir gün.

İçinde yaşadığımız çağ, emperyalizmin sistem olarak çöktüğü, yıkılmaya yüz tuttuğu, kudurgunlaştığı ve sosyalizmin bir güç olduğu, uluslar arası işçi sınıfı ile ezilen halk-

ların zaferine koştuğu, zaferlerini gerçekleştirdiği ulusal kurtuluş savaşlarının bu olguyu hızlandırdığı bir çağdır.

Çağımız KURTULUŞ çağıdır. Ve bu gün Türkiye Emperyalizmin işgali altındaki bir ülkedir. Egemen sınıflar derinleşen bunalımlarının yükünü başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın sırtına yüklemeye çalışmaktadırlar. Sömürü-soygun mekanizmasını daha yoğun sürdürmek için her türlü zorbalığa, teröre ve zulme başvurmakta. Gün geçmiyor ki gençlerimiz öldürülmesin, faili meçhul cinayetlere kurban gitmesin. Var olan evlat acısına bir yeni acı eklenmesin. Daha son günlerde Malatya'da bir işçi kardeşimiz acımasızca linç edildi. Alaçam'da bir öğretmen arkadaşımız sır-

tından bıçaklandı. Abidin Paşa'da faşist komandoların açtığı yayılım ateşinde bir ana ile yavru yaralandı. İşlenen cinayetler, yapılan zulümler günden güne arttırılıyor. Öğretmenler, memurlar sürülüyor, zorla işlerinden çıkarılıyor. İşçilerin grevleri kırılmaya çalışılıyor, devrimci bir şekilde örgütlenmeleri boğulmaya çalışılıyor. Ve sürdürülen zorbalık, DGM ile Merkezî Toplu İş Sözleşmesi Kurulu ile Ücret Fiyat Gelirler Kurulu ile meşrulaştırılmaya gayret ediliyor.

Ve bu şartlarda, bu gün bile ülkemiz yarı nüfusunu oluşturan kadınların büyük bir kısmı halen tarımda iş kanunundan yoksun emekçi köleler olarak eşleri ile birlikte sabahdan akşama kadar çalışıyorlar.

Böyle bir ortamda biz AKD olarak, ülkemiz emekçi kadınlarının kurtuluşunun halkın kurtuluşu ile olacağını bilerek mücadele ediyoruz. Ve yer yüzünün dört bir yanında süren sınıf mücadelesinin ancak işçi sınıfı öncülüğünde BARIŞ'la sonuçlanabileceğini biliyoruz.

Tel Zaatar'da, Filipinler'de, Mozambik'de, Güney Afrika'da sıcak savaşın sürdüğü diğer yerlerde savaşırken ölen emekçi kadınların mücahadesini selamlar, Barış için Savaş bilinci ve özlemiyle Dünya Barış gününü kutlarız.

ANKARA KADINLAR DERNEĞİ
a. Başkan
NEVIN İNAÇ

YOKSUL ÜZÜM ÜRETİCİLERİNİN MÜCADELESİ YÜKSELİYOR!

ALAŞEHİR'DE ÜZÜM ÜRETİCİLERİ MİTİNGİ YAPILDI.

Derinleşen buhranın yükünü emekçi halkımızın sırtına yüklemek, emekçi kitlelerin sömürüne karşı kavgarlarını bastırarak için oligarşik dikta her gün yeni oyunlar tergalıyor. Bunun en açık örneği de bu yıl uygulanan taban fiyat politikasıdır. Hayat pahalılığı geçen yıla oranla % 30 oranında artarken, her gün yeni bir mala zam gelirken, piyasada bir sürü mal karaborsaya düşmüşken açıklanan taban fiyatları geçen yıla oranla komik bir artış öngörmektedir. Mesela bugdaya verilen 10 kuruşluk fark, üzüme verilen 50 kuruşluk fark artan maliyetler ve fiyatlar karşısında halkımızın yoksulluğuna yoksulluk eklemektedir. Pamuk taban fiyatının, ayçiçeği taban fiyatının zamanında açıklanmaması üreticileri tefecinin

eline düşürmekte, ürünlerinin yok pahasına ellerinden çkmasını sağlamaktadır. Kredi mekanizması büyük tüccarların emrinde işlemekte, tüccarlara alım-satım için milyarlarca liralık kredi sağlanırken üreticilere verilen krediler dönüm başına 100 ila 200 lira gibi çok düşük seviyede kalmaktadır. Yine TARIŞ-TEKEL-FİSKO BİRLİK gibi kuruluşlar tüccarların elinde birer oyuncak durumuna düşmüşlerdir.

Üzümde oynanan oyunda diğer ürünlerden pek farklı olmamaktadır. Tüccarlar alımları için devletten milyarlarca liralık kredi almakta elinde kalan malları yüksek fiyatlarla Tarişe devretmektedir. Bu arada ilan edilen taban fiyatı 10,50 liradır. Geçen yıl 10 lira olan taban fiyatındaki bu artış günün koşullarında maliyetleri dahi karşılamamaktadır. Yoksul üreticiler da

ha yoksullaşmakta, tefeci-tüccarların eline düşmektedir.

Bu baskı ve sömürü politikasına karşı direnmek için örgütlenmenin zorunluluğunu kavrayan üzüm üreticileri 1976 yılında EGE ÜZÜM ÜRETİCİLERİ SENDİKASI çatısı altında örgütlendiler. Örgütlenmelerinden ve doğru bir şekilde sürdürdükleri mücadelede güç kazanan üreticiler 17 Ağustos'ta Alaşehirde tertip ettikleri mitingle oligarşinin baskı ve sömürüne karşı bundan sonra mücadele edeceklerini ispat ettiler. Civar ilçe ve köylerden üreticilerin, devrimci gençlerin katıldığı miting Alaşehir'de ilk defa düzenlenen devrimci bir eylem oluyordu. ETÜS, ALAŞEHİR DEVRİMCİ KÜLTÜR DERNEĞİ ve DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU adına yapılan konuşmalarda oligarşinin baskı ve sömürü politikasını açıklarken, yoksul halkımızın kurtuluş kavgarının kurtuluşu kadar sürecini vurguluyorlardı.

YASAŞIN ÜZÜM ÜRETİCİLERİNİN MÜCADELESİ:

KREDİLER TÜCCARA DEĞİL ÜRETİCİYE VERİLMELİDİR:

KAHROLSUN DEVLET-TEFECİ-TÜCCAR SÖMÜRÜSÜ:

KAHROLSUN EMPERVALİZM VE OLİGARŞİK DİKTA!

DENİZLİ DEPREMİ FAŞİZMİN YÜZÜNÜ AÇIĞA ÇIKARDI

DENİZLİ VALİSİNİN KENDİSİNDEKİ CADIR İSTEYEN, ÇOCUKLARININ SOKAKTA KALDINI SÖYLEYEN HALKA "ÇOCUK DOĞURMADAN DÜŞÜNÜYDÜZ, BENİMİ SİZ DOĞURUN DEDİM" DEMESİ ÜZERİNE YÜRÜYÜŞE GEÇEN DENİZLİLİLERE VALİNİN KARISI TABANCA ÇEKTİ.

"VALİNİN HALKA AÇIKLAMA YAPMASI GERREKİRDİ, YOKSA BU OLAYLAR MEYDANA GELMEZDİ" DİYEN EMNİYET MÜDÜRÜ GÖREVİNDEN ALINDI.

19.8.1976 tarihinde, Türkiye'nin deprem bölgesine giren Denizli'de sabaha karşı saat 04.00 de bir yer sarsıntısı meydana gelmiştir. Doğal afet sonucu şehre hemen hemen oturulacak ev kalmamış ve halk açıkta kalmıştır.

Denizli coğrafik yapı itibariyle Dünya deprem çizgisi içersinde yer alan bir şehirdir. Bundan birkaç yıl önce ve daha önceleri de yer sarsıntısı olmuştur. Bu duruma rağmen bütün Denizli halkı açığa kalmıştır!..

OLAYLARIN GELİŞİMİ

I. gün:

Yer sarsıntısının ertesi günü siyasi liderlerin birbirleriyle yarış edercesine verdikleri bağ sağlığı mesajlarının yanısıra Denizli valisinin hiç kimsenin açığa kalmayacağına ilişkin demerler TRT de yayınlanıyordu. Fakat madalyonun tersi bambaşkaydı. 106 bin nüfuslu şehre 500 çadır istendiği belirtilirken o çadırların bile ne olduğunu kimse anlamıyordu. Çünkü gerçektan evi oturulmayacak duruma gelmiş vatandaşların hiç biri çadır yüzü görmedi. Ertesi gün akşamı da bütün halk yollarda ve tarlalarda yatmak zorunda kaldı. Bu arada da radyo da, Televizyonda kimsenin açığa kalmadığı anons ediliyordu.

II. gün:

Radyoda ve televizyonda depremle ilgili anonslar neticesi birbuçuk gün beklemesine rağmen ne çadırın ne de yardımın gelmediğini gören halk istiklal mahallesindeki valinin evinin önüne toplanarak validen açıklama yapmasını istedi. Üstün bir Türk irkını yaratacağını söyleyen bir partinin sözcüğü olduğu yapan vali (makamında, 1060 okullarının, geçen sene tayini dolayısıyla, hediye ettikleri bozuktan amblemini bulunduruyor.) halka hesap vermesi gerekirken arka kapıdan kaçmıştır. Bu arada evin önüne yığılan halka valinin karısının tabanca çektiği görülmüş fakat orada bulunan Devletin Güvenlik Kuvvetleri hareketsiz kalmışlardır.

Daha sonra bir devrimci tarafından valinin bu tavrının sadece kendi kişisel tavrı değil temsil ettiği hakim ittifak yönetiminin (oligarşinin) politikasından kaynaklandığı açıklanmış ve çadırların en doğal hakları olduğu belirtilerek yürüyüşe başlanmıştır. Yürüyüşü sürresince gittikçe kalabalıklaşan halk "Faşist Vali istifa!" "Birikli Olalım, Çadırları Alalım" "Kahrolsun Faşî m" sloganlarıyla Hükümet binasının önüne gelmiştir. Hükümet binasının önündeki meydana halk dğmanlarının yüzü bir kere daha seğilendikten sonra protesto gösterisi bitirilmiştir. Dağılma esnasında polis 50 kişiyi gözaltına almışsa da mahkeme serbest bırakmıştır. Daha sonra ise "valinin halka açıklama yapması lazımdı yoksa bu olaylar meydana gelmezdi" diyen emniyet müdürü ise görevini yapmadığı gerekçesiyle görevinden alındı.

Antalya pil'de Grev Salihli B,K,S'de Direniş Devam Ediyor

ANTALYA PİL FABRİKASI İŞÇİLERİNİN GREVİ 300 GONDOR BAŞARIYLA DEVAM EDİYOR. SALİHLİ BASINÇLI KAPLAR SANAYİNDE İŞÇİLER KOMANDOSU BASKILARINA KARŞI YIGİT DİRENİŞİ.

MKE'ye bağlı pil fabrikasında DİSK Petkim-İş (Petrol Kimya-İş) sendikasının 200 işçisiyle başlattığı grev her türlü baskı ve teröre rağmen kararlı bir şekilde devam ediyor. Oligarşi kendi koyduğu kanunlarda çiğneyerek grevi kırmak için çeşitli yollara başvurmuş fakat işçilerin kararlı direnişi ile karşılaşmıştır. PİL fabrikası işçileri birlik ve mücadelenin zafere giden yol olduğunu bilincindedirler.

İşçi sınıfının ekonomik-demokratik mücadelesinin araçlarından biri olan grev; aynı zamanda iyi bir savaş okuludur da. İşte bunu Antalya pil fabrikası işçileri 300 günlük direnişleri sırasında fazlasıyla kendi mücadelelerinin pratiği içinde yaşadılar ve bundan sonra da haklarını alma doğrultusunda verecekleri kararlı direnişleri sırasında yaşayacaklardır. Fakat aynı zamanda işçiler, verdikleri mücadelenin oligarşinin sömürü ve zulmünden kurtuluşu sağlama mücadelesini gerçek kurtuluşlarının DEVRİM olduğunu bilincindedirler.

Temmuz ayı içinde polis grevci işçilerden bazılarını kanun dışı bir şekilde

kilde hiçbir gerekçe göstermeden emniyete götürmüş buna karşılık ise greve katılan diğer işçiler aktif bir şekilde mücadele etmişler Antalya valiliğini sıkıştırarak arkadaşlarının serbest bırakılmasını sağlamışlardır. Aynı şekilde temmuz ayı sonunda fabrika içinde üretilen ve ordunun kullandığı bataryaları Antalya valiliği-Emniyet ve işveren birlikte fabrikadan çıkarmak istemişler, -akat işçiler mahkeme kararını göstererek böyle bir harekete karşı aktif bir şekilde direniş göstermişlerdir. Bunun üzerine grevci işçilerin üzerine polis ve jandarma gönderilmiş ve zorbaca bir şekilde bataryaların dışarı çıkmasını sağlamışlardır.

İşçiler her türlü engellere rağmen direnişlerini kararlı bir şekilde sürdürdüklerini beyan etmişlerdir. İşverenin kurduğu sarı Enerji-İş sendikasının her türlü grev kırıcı oyunları işçilerin birlik ve dayanışmalarını kıramamıştır ve kıramayacaktır da.

Antalya pil fabrikasının 300 gündür sürdürdüğü greve bütün devrimci ve yurtseverlerin yardım etmesi bir yurtseverlik görevidir.

YASAŞIN PİL FABRİKASI İŞÇİLERİNİN KARARLI DİRENİŞLERİ

KAHROLSUN FAŞİZM

SALİHLİ'DE DİRENİŞ

SALİHLİ'DEKİ BASINÇLI KAPLAR SANAYİNDE DİRENİŞ

10 Temmuz'dan beri Salihli B.K.S.'de 48 işçi patron-faşist komando baskılarına karşı yığıtçe direniyor.

DİSK'e bağlı Maden-İş sendikasına üye olarak, sarı sendikayı terkeden B.K.S. işçilerini patron, hammadde kalmadı gerekçesiyle işten çıkarıyor, hem de piyasada hammaddenin dolmuş olduğu zamanda. Peki, bu hammadde masalı, demek oluyor. Bu hammadde masalı, hergün özgürlük, hürriyet, demokrasi palavraları atan sermayecinin, ikiyüzlülüğünü, çirkefliliğini, bencilliliğini ortaya seriyor. Oyun burada bitiyor mu? Hayat Patron birkaç gün sonra civar kasaba ve köylerden topladıkları faşist beslemelerini işe alıyor. Ne var ki, işten anlamayan faşist bozuntuları, işçilerin ürettikleri tüpleri akşamı kadar çekile dövüyor, vakit öldürüyorlar.

Fakat bütün bu oyunlara rağmen, Salihli halkının geniş desteğini alan yığıt B.K.S. işçileri fabrika önüne toplanarak, kararlı bir şekilde direnişlerini sürdürüyorlar, sürdürüyorlar.

Yığıt B.K.S. işçilerinin mücadelesi, sadece fabrikada mı sürüyor. Hayatın her alanında, her anında, ta ki...

YASAŞIN B.K.S. İŞÇİLERİNİN YIGİT DİRENİŞİ!

Halkımızın kurtuluş kavgasını bastırmak, kanlı diktalarını sürdürmek için gün geçtikçe azınlanan faşist katiller cinayet serilerine devam ediyorlar.

Ve bu seri cinayetlerine 8 Ağustos günü Salihli'nin Yeşilkavak köyünde ŞANVER CURA kardeşimizi katlederek devam ettiler. İlk ocaklarına bağlı faşist katiller kurdukları pusuda ŞANVER CURA'yı katledip ALL ÇAKIR'ı ağır yaralayarak oligarşiye kulluklarını yerine getirdiler.

Salihli'de işçilerin, köylülerin mücadelesinin yükselmesi, devrimci harekette belli örgütlenmelerin sağlanması her yerde olduğu gibi Salihli'de de oligarşinin zulüm makinasını harekete geçirdi. Basınçlı Kaplar Sanayiindeki işçilerin sendikal mücadelesi bütün fabrika patronlarını telaşa düşürürken, işçilerin yerine fabrikaya alınan faşist katillerde devrimcileri öldürmek görevi düşüyordu. ŞANVER CURA'nın fabrikada işe giren faşist katiller tarafından işlenmesi, cinayet aletlerinin fabrikada imal edilmesi oligarşinin kurumları arasındaki işbirliğini açıkça ortaya koyuyordu.

Yine olaydan sonra suçlular ortada dolaşırken olayla ilgili olarak 11 arkadaşımızın tutuklanması, Salihli Halk Kültür Derneği tarafından yapılmak istenen miting için verilmesi bu işbirliğini somut bir şekilde belgelemektedir.

FAŞİST KATİLLERİN CİNAYETLERİ HALKIMIZIN KURTULUŞ KAVGASINI DURDURAMAYACAKTIR!

Fakat bütün bu cinayetler, baskılar halkımızın kurtuluş mücadelesini engelleyemeyecektir. Kavgamız, ŞANVER arkadaşımızın ölümünden sonra Salihli'de, Yeşilkavak ve Beylikli köylerinde yapılan törenlerde bütün halkımızın haykırdığı gibi, Emperyalizme ve Oligarşik diktaya karşı kurtuluşa kadar sürecek tir.

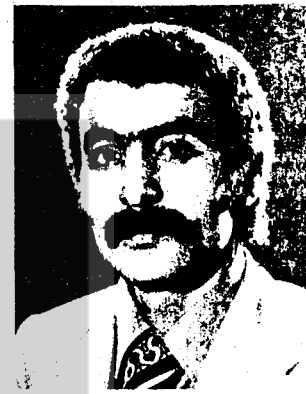
ŞANVER CURA

MEHMET EMİN ECE

MEHMET EMİN ECE ARKADAŞINIZDA FAŞİST KATİLLERİN PUSUSUNDA HAYATINI KAYBETTİ.

Çeçtiğimiz öğrenin döneminde faşistlerin sürekli saldırılarına uğrayan ANKARA DEVLET MİMARLIK MÜHÜRİNDİSLİK AKADEMİSİ'NE YÜKSEK OKULU yarım kalan intihada üneminin ta mamlamak üzere tekrar açıldığı sırada yine faşist saldırılarla karşılaştı.

6 Eylül günü akşam saatlerinde okuldan toplu bir şekilde dağılan öğrenci arkadaşlarımızın üzerine açılan yayılım ateş sonucu üç arkadaşımız yaralandı. MEHMET EMİN ECE kaldırıldığı hastahane de kurtarılamayarak öldü.

ELAZIĞ'da faşist saldırılar!

Elazığ'daki faşist saldırılar, devrimcilerin bu ilimizde gitte güçlenmeleri ve yoğun bir potansiyelin oluşturulması karşısında hakim sınıfların tedirginliğinin bir sonucudur. Bu potansiyel, Nuray Erenler arkadaşımızın Elazığ'da yapılan ce naze töreninde ilk belirtlerini göstermişti. Bu törene binlerce yurtsever katılmış ve faşizmi lanetlemiştir. Hakim sınıflar gelişmeyi bastırmak için bu saldırıları alevi-sunni çatışması şekline dönüştürmüşlerdir.

OLAYLARIN GELİŞİMİ:

Saldırıların hemen öncesinde Elazığ CHP Gençlik Kolları seçimi vardı. Bu seçime bir faşistlerle ilişkili olan iki grup katıldı. Seçim anti-faşist gençlerin başarısıyla sonuçlandı.

Seçimlerden bir gün sonra, faşistler, seçimlerde anti-faşist gençleri destekleyen eski gençlik kolları başkanını yolda yakalayıp dövmeğe istediler. Bu arkadaş orada bulunan bir pavonya sığınmıştır. Bu sırada olay yerine gelen polisler, saldırılarına engel olacağına, es-

ki CHP gençlik kolları başkanını üzerinde bıçak bulundurduğu gerekçesiyle gözaltına alırlar ve ertesi günü mahkemeye çıkartılır. Mahkeme sarasında izleyici olarak gelen devrimcilere mahkemenin etrafını sarmış olan faşistler tarafından ateş açılır ve bu arada ülkü ocakları yönetim kurulu üyesi biri vurulur ve hastahane neye kaldırılırken ölür.

Bunun üzerine faşistler şehirde terör havası estirmek için ilericilerin buldukları evlere, dükkanlara saldırırlar. 100 kadar dükkana, iş yerine,

TÖB-DER, CHP, MMO'a saldırırlar ve buraları talan ederler. Bu yağmalama hareketi iki gün devam etmiş bu arada yağmacılardan iki kişi daha ölmüştür. Halen şehir merkezi faşist işgal altındadır. Yağmacılar şehir içinde rahatça dolaşabilir ken devrimcilere karşı polis harekete geçmiş ve ilk gün 42 kişi gözaltına alınmıştır. Halen 4 devrimci arkadaşımız tutuklu bulunmaktadır.

Bütün bu saldırılar Elazığ'da gelişmekte olan devrimci hareketi engelleyemeyecektir.

EGE VE "ULUSAL SORUN"

Ege kıta sahanlığı sorunu 1,5 yılı aşkın bir süredir Türkiye ile Yunanistan arasında bir gerginliğe yol açmaktadır. 1974'de Kıbrıs'ta meydana gelen olaylarla da bu gerginlik belli bir noktaya ulaşmıştır. Bu gerginliğin yol açacağı muhtemel bir savaş tehlikesi her iki ülkede de güvenizm ve militarizmin körüklenmesini doğurmuştur. Türkiye'de en gerici basından "ilerici" basına kadar güvenizmin bayraktarlığı yapılmaktadır. Bu politikanın savunulması doğrudan hakim sınıflara ve emperyalizme hizmet eder ve ilerencilik olarakta yutturamaz.

Aynı zamanda iki ülkenin hükümetleri de sorunu "ulusal sorun" olarak koyuyorlar. Demirel ve Karanmanlı hükümetleri emperyalizme göbeklerinden bağımlı olan Türkiye ve Yunanistan hakim sınıflarının hükümetleridir. Bu anlamda bu hükümetlerin Türkiye ve Yunanistan halklarının "ulusal sorunlarını" savunmaları beklenemez. Onlar olsa olsa hakim sınıfların ve onların bayraktarı oldukları emperyalizmin savunmasının savunucusu olabilirler. Emperyalizmin ekonomik ve politik buhran hazırlanmaktadır. Bunun yansıması olarak Türkiye ve Yunanistan hakim sınıfları da belli

bir açmaz içindedirler. Yükselen halk hareketlerini bastırmak için temsili demokrasileri rafa kaldırılmaya çalışan hakim sınıflar Türkiye-Yunanistan anlaşmazlığını canlı tutma istegindedirler. Türkiye'de "savaş tehlikesi" maskesi altında sıkıyönetim tezgahları kurulmaktadır. Halkımız artık sıkıyönetimlerin kime karşı olduğunu bilincindedir. Sıkıyönetim işçiler için grev engellemesi köylüler için jandarma, aydınlar için kitap yasası öğrenciler için baskı demektir.

Türkiye ve Yunanistan yeni-sömürgecilik yöntemleriyle sömürülen iki geri bırakılmış ülkedir. Ve iki ülke hakim sınıflarının siyaseti de emperyalizme hizmet etmektedir. İşte savaşın nitelik belirleyicisi olan bu siyasettir.

"...Savaş siyasetinin devamıdır. Dolyısıyla savaş öncesi ilenen siyaseti, savaşa götüren ve savaşı ortaya çıkaran siyaseti incelemek zorundayız. Eğer bu siyaset emperyalist bir siyasetse, yani finans-kapitalin çıkarlarını korumak ve sömürgeleleri ve başka ülkeleri soymak ve baskı altında tutmak için tasarlanmışsa, o zaman bu siyasetten çıkacak savaş emperyalisttir.

Eğer bir ulusal kurtuluş siyaseti ise bu siyasetten çıkacak savaş bir ulusal kurtuluş savaşıdır." (abç.) (Lenin)

Bu formülasyon içinde iki yeni-sömürge olan Türkiye ve Yunanistan arasındaki savaş emperyalist savaştır. Ve her iki ülke devrimcilerinde bu savaşa karşı çıkmalıdır.

Bir ihtimal olarak MTA sismik-1'in (Hora) Ege'de araştırmasının ürünü aldığını varsaysak bile Ege petrolünün işletilmesi ve pazarlanması çokuluslu tekelere ve özellikle ABD tekellerine peşkeş çekektir. Ülkemizdeki doğal kaynaklara dahi sahip çıkamayan emperyalizmin uzantısı hakim sınıflar Ege'deki petrolün ulusal yararımıza kullanılmasını nasıl garanti edebileceklerdir. Aynı şeyler Yunanistan içinde geçerlidir. Nasıl bakılırsa bakılırsa Ege'deki gerginlik doğrudan emperyalizme yaramaktadır. Bu anlamda Ege sorununun sürdürülen "Hora" demogojisinin bir balon olduğu açıktır.

Öte yandan CHP'nin Ege sorununa bakışında MC ile okadar köklü farkı yoktur. Barış demogojisi ile halkı uyutmayı planlayan "Bay Ecevit"aynı tavrını Ege sorununda göstere-

memektedir. Ve doğrudan güvenizmin bayraktarlığını yapmaktadır. "Reformist" görüntüsünde olan CHP ve onun "barışçı(!)" lideri Ecevit tarihi görevini yerine getirme hazırlığı içindedir.

"İlerici" basında ise CHP kuyrukçuluğu alabildiğine etkisini sürdürmekte Vatan'ından Cumhuriyet'ine kadar tüm "sol" basın Kıbrıs'ın ilhakına alkış tutmakta Ege'de savaş çıkartkanlığı yapmaktadır. Ege sorunu emperyalizmin bir balonudur. Türkiye ve Yunanistan halklarının arasını açmaya yönelik her türlü girişimlerin desteklenmesi düşünülemez. Ege sorunu barışçıl yöntemlerle çözümlenmelidir. Savaş kıskırtıcılığına karşı çıkmalıdır. Militarizm ve güvenizmin körüklenmesi Türkiye'li devrimcilere mazur görülmez. Halkımızın savaşa karşı duyarlılığını arttırmalı ve muhtemel bir sıkıyönetime tüm gücümüzle karşı çıkmalıyız.

Çözüm Türkiye ve Yunanistan halklarının kardeşliğidir.

YAŞASIN TÜRKİYE VE YUNANISTAN HALKLARININ KARDEŞLİĞİ!

KAROLSUN ŞÖVENİZM VE MİLİTARİZM!

DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİ

Hatırlarsanız, geçen sayıdaki başyazımızda önemli bir tespit üzerinde durmuştuk: Türkiye solundaki ayrışma eğilimi, bölünme eğilimi yerini sallaşma eğilimine yani belirli ölçüler muhaverlerinde bütünleşmelere tetekmektedir; böylece bir oluşumda mevcut grupçuklar varlık nedenlerini yitirerek sınıflar mücadelesinin katı yasaları gereğince yok olup gideceklerdir. Sözün kısası, artık yeni bir dönem başlamaktadır ve yeni dönemde yeni görevler gündeme gelmelidir. İşte geçen başyazımızda, yeni bir dönem başlangıcında devrimci görevlerimizi nasıl tespit edeceğimiz sorusuna en genel cevapları vermiş ve özel olarak da Devrimci Hareketimiz için hayati bir önem sahip bu tartışmanın bizim derimizde sınırlı kalabileceği düşünülmez ve elbette bu tartışma kendi özgül araçlarını yaratacağıdır... Bu yüzden burada Devrimci Gençlik Hareketinin somut görevleri çerçevesinde bu tartışmaya katılacağız. Ancak Devrimci Gençlik Hareketi, Devrimci Hareketimizden ayrı tutulmaması için ve onun organik bir parçası olduğu için, bu konuda getireceğimiz görüşlerle aynı zamanda hareketin geneline ilişkin sorunlara da değinmek durumundayız.

Evet, genel olarak sol hareket ve özel olarak da gençlik hareketi yeni gelişmelere gebe dir. Böylece bir gelişme sınıf mücadelesinin ilerlemesinin kaçınılmaz bir sonucudur. Ancak bunun kaçınılmazlığının çerçevesinde kalmak, bir anlamda kendiliğindencilğe boyun eğmek olur. Devrimci mücadele ise ayakları havada kalmaması için, somut bir durum değerlendirilmesinden kaynaklanmalıdır. Durum değerlendirmesi, esas olarak sol hareketin haldeki konumunu aydınlatmalı ve bunun ülkedeki sınıf mücadelesini etkileme boyutlarını tespit etmelidir. Böyle bir değerlendirme, aynı zamanda derginizin yayın politikasını yakından etkileyeceği için tarafımızdan gün deme getirilmesi zorunlu olmuştur. Bu suretle, devrimci bir görev olan eleştiri-özeleştiri anlayışına da işlerlik kazandırmış olacağız; çünkü açtığımız bu tartışma, aynı bulduğumuz bizim daha doğru öneriler getirebilmemize ve eğer hatalı önerilerimiz söz konusu ise bunları gözden geçirmemize olanak sağlayacaktır. Başlamadan önce şunu tekrar belirtmeyi zorunlu buluyoruz: Bu tartışmaların devrimci gençlik saflarında yankı bulması da ye terli değildir; asolan, Devrimci Hareketimizin tüm saflarında bunun hayata geçirilmesi ve acilen bu tartışmanın özgül araçlarının yaratılmasıdır.

Türkiye'de sol hareket içindeki bu gelişmelerin ışığında gençlik hareketi içindeki "ayrışma" ve "sallaşmaları" ele almalıyız. Eğer bunu kavrayamazsak, birinci dönemde gerici ilişkilerin ikinci dönemde gerici ilişkilere dönüşebileceğini farkedemeyiz. Yeni dönem yeni görevleri gündeme getireceği için eski dönemin görevleri ile yetinmek gerici bir tavır olur.

Devrimci Gençlik Dergisi, gençliğin devrimci eyleminin birliğine katkıda bulunmak amacıyla yayın hayatına atılmıştı. Bu amaç doğrultusunda Türkiye'deki sol harekette mevcut olan teorik keşmekeşin gençlik içindeki yansımalarına müdahale etmeyi de bir görev olarak belirlemiştik. Bu belirlemenin niteliğini geçen sayıdaki başyazımızda tartışmıştık. Burada geçerken söyleyelim ki, bizler hayatın her alanında sürdüren devrimci mücadelenin organik bir parçası olarak ele aldık

Devrimci Gençlik Hareketini: Fabrikalarda, tarlalarda ve okullarda emperyalizme ve faşizme karşı halk yığınlarının direnişini örgütlemek için çaba harcayacak, öneriler getireceğiz. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Devrimci Gençlik Başyazılarının bir dökümü yapılarak, ideolojik olarak getirilen görüşlerin içinde yaşanan ayrışma sürecinin hızla gelişmesine hizmet etmeyi ve eylemde birliğe yönelen bir sallaşmayı sağlayabilmeyi hedeflediği gözlenebilir; bunlardan en gıncel olanlarının modern revizyonizme karşı mücadele anlayışımız ve ülkemizdeki faşizmin niteliği üzerinde olduğu hatırlanabilir. Geçerinde de Türkiye'deki ideolojik mücadelenin seviyesinin düşüklüğü, bizim gençlik dergisi çerçevesinden ortaya koyduğumuz görüşlerin, kimileri tarafından "Gençlikten siyasi hareket yaratma" adına gündeme geldiğinin iddia edilmesine yol açtı. Halbuki, ancak mevcut duruma baş eğenler, ideolojik seviyenin düşüklüğünü kabullenenler, bir gençlik dergisinin görüş getirmesine tahammül edemezler. (Aslında tahammül edemedikleri nokta, kendilerini "işçi sınıfı adına" (!) ortaya koymalarına rağmen, bir gençlik dergisinin görüşleri karşısında çaresiz kalmalarıdır!) Kaldı ki, gençliğin devrimci eylem birliğini sağlamanın yolu ideolojik mücadeleden geçiyordu. Çünkü, sol hareket içindeki keşmekeş, kendi özgül boyutlarında gençlik hareketine aynen yansımaktaydı. Dahası, Türkiye koşullarında, her siyasi yoğunluk gençlik içindeki çalışmaları esas çalışma alanlarında uygulanan yöntem ve anlayışlarla sürdürmekteydi. Ki bu durum gençliğin tek kitle örgütü altında mücadelenin karşısına bir engel olarak dikiliyor, ve böylece, kendi azami programları etrafında gençliği derleme kabası -a çıkan herkes, gençliğin aşgari ilkelerinde örgütlenmesi anlayışının yerine kendi tekke örgütlenmelerinin modelini koyuyordu. İşte gençlik içinde esas olarak bu yanlışlıklara karşı da mücadele verilmeliydi. Hareketinin, çizgisinin doğruluğuna inanarak gençlik içinde esas olan çalışma tarzını uygulamaya gençliğin eyleminin parçalanmasına yol açmamalıydılar. Eğer gençliğe gerçekten sahip olmak istiyorlarsa, geniş halk yığınlarının içinde, hayatın her alanında faşizme karşı mücadele yer almalı ve tutarlılıklarını pratik içinde kanıtlanmalıydılar. İşte o zaman gençlik onların peşinden koşma koşu gidecekti. Belki de "gençliğe sahip olan geleceğe sahip olur" gerçeğini mekanik olarak yorumladıkları için, şimdiden kendi geleceklelerini "garanti" altına alabilmek uğruna sımsıkı sarıldılar, gençlik hareketine! Her biri bir kenarından tutup çektiği diler bütününe sahip olabilmek için ve ellerinde kalan yalnızca kendi tekkeleri oldu! Herşeye rağmen iyimserliğimizi koruyarak diyebiliriz ki, gençliğin devrimci eyleminin birliği doğrultusunda önemli adımlar atıldı. Ve oportünistler gençlik içinde süratle tecrit oldular. İşte Devrimci Gençlik Dergisi, gençliğin anti-emperyalist, anti-faşist eylemine ışık tutma çabasının yanısıra ve buna sımsıkı bağlı olarak tüm oportünistlerin tecrit olmasını sağlayabilmek için onları hem pratik içinde hem de ideolojik olarak teşhir etme göreviyle de yükümlü kıldı kendisini. Böylece, genel olarak sol hareket içinde süregelen ideolojik ayrışma süreci, gençlik içinde de yankısını bulmaktaydı, ve bu anlamda sol harekette mevcut olan teorik keşmekeşin gençlik içindeki yansımalarına müdahale etmeyi derginiz bir görev olarak belirlemiştik.

Öte yandan, ayrışma döneminde, her bölgedeki ve şehirdeki genç devrimci arkadaşlarımız kendi alanlarında bu

süreci yaşadılar. Bu güne dek gündemde olan mücadele yöntemleri kaçınılmaz olarak her şehrin ayrı gençlik derneği bünyesinde vorkmekte olduğu mücadelede işlerlik kazandı. Böylece, mevcut durumun aşılması için gereken ilerici adımlardı. Gençlik içindeki farklı siyasi yoğunlukların sayısının fazlalığı kadar bunlar arasındaki ayırıcı çizgileri de belirsizdi. Bu durum hemen hemen ortadan kalkma yolundadır. Şimdi gençliğin devrimci eyleminin birliği için geçmişin mücadele anlayışlarına, ittifak düzenlerine ve gençlik dernekleri düzeyindeki parçalanmışlığa hala boyun eğmek gerici bir tavrıdır.

DEVRİMCİ GENÇLİK HAREKETİNİN FEDERASYONU HAKKINDA

Yaşadığımız günlerde, Devrimci Gençlik Hareketini kitle örgütleri düzeyinde Türkiye çapında merkezileştiren bir çalışmanın sonuna gelmiş bulunuyoruz. "Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu" (kısaca adı : "DEVRİMCİ-GENÇLİK") kurulmuştur. Başka bir deyişle, gençlik içindeki ayrışma, kitle örgütlenmesi planında sallaşmaya yönelmeye başlamıştır. İşte Devrimci Gençlik Dergisi, dönün nasıl "ayrışma" sürecinin hızlanmasına hizmet ettiyse bundan böyle "sallaşma" sürecinin en sıhatli biçimde gerçekleşmesine hizmet edecektir. (*)

Öyleyse, "üretim biçimi" hakkında yukarıdaki analojiyi hatırlayarak, gençlik içindeki mevcut yapıda, gençliğin mücadelesi doğrultusunda ve Devrimci Gençlik Hareketi içinde şimdiki dek ilerici olan ilişkilerin haldeki durumunda gerici ilişkilere dönüşmeye başladığını söylemeliyiz. Bu yüzden gençlik mücadelesini merkezileştiren yeni ilişkiler benimsenmeli ve gençliğin eylem birliği kendi bütünlüğünde bir üst yapı üzerinde sağlanmalıdır. Nasıl ki sol hareket içinde ayrışmanın sona ermeye başlaması ve dağınıklığın yerini sallaşmaların anlamı başlaması bizim açımızdan Devrimci Hareketimiz saflarında bütünsel olmayı gerektiriyorsa aynı şekilde, gençlik içinde de geçen dönemin ilişkileri ve görevleri, yeni dönemin ilişkileri ve görevlerine dönüştürülmelidir.

Yeni dönemin ilişkilerini ve görevlerini tartışabilmemiz için, tekrar yazımızın başında sözünü ettiğimiz tespitte dönmemiz gerekiyor. Evet, dağınıklığın yerini sallaşmalar almaya başlamıştır. Ama bu tespitin hangi maddi temeller üzerinde ve nasıl yapıldığını açıklamak için örnekteki karmaşık görevler bütününden ana noktayı çekip çıkarmada güçlük çekeriz. Bunun için, yukarıda genel olarak anlattığımız olgular özel olarak Devrimci Gençlik Hareketimiz arasındaki bağlantılarda ve genel olarak bu bağlantıların hangi "bütün"e ait olduğunda arayalım. (Olguların hareket içinde hemen kavranılması güç olacağından, yukarıda bunları nispeten durağanlıkları içinde "genel" olarak koymaya çalıştık; şimdi, bunları kendi özel hareketlilikleri doğrultusunda ele alabiliriz.)

Öyleyse durum değerlendirilmesine niçin gerek duyuyoruz? sorusuna verdiğimiz cevap sayesinde, tespiti mizin hangi maddi temeller üzerinde yükseldiğini görebiliriz:

Türkiye'de "sol hareket" içindeki ideolojik mücadelenin, son çözümlemede sınıf mücadelesinin doğrultusunda bir itfadesi olduğu belirlenmediği için onun yönelimleri, hedefleri ve araçları belirsizleşir gider. Sol hareket içinde, işçi sınıfı ve ezilen

sınıflar adına çıkan her siyasi yoğunluk bu etkililiğe tabidir; işçi sınıfının ve ezilen sınıfların mücadelesi keskinleştiği, dönemeçlerle daha sık karşılaşıldığı doğru mücadele biçimi ve mücadele araçları gerçek sahiplerinin elinde toplanırlar. Devrim çakrakları, revizyonistler, eski biçimlerin köhnemiş içeriklerine dört elle sarılırlar; Devrimciler eski biçimlere yeni özer kazandırır, yeni özer için yeni biçimler yaratırlar. Birinciler, kitapların tozlu sayfalarında "devrim" teorilerinin altını çizerken, hayat karşısında bunu karalamış olurlar; Devrimci örgütlenmeden yeni anladıkları, kurdularları tekkelerde, düzen örgütlerinin somutlaştırırlar; çalışma tarzlarındaki beceriksizliği, aritmetiğin dört işlemiyle cebir problemi çözme sevdalarında kanıtırlar. Halbuki, Lenin'in dediği gibi, siyaset aritmetikten çok cebire benzer. 3 sayısının 2'den büyük olduğu gerçeğine sımsıkı sarılanlar, eksi 3'ün eksi 2'den küçük olduğunu farkedemezler. Ya da eksi işaretinin mevcudiyetine karşı çıkararak, hala 3 sayısının 2'den büyük olduğu tekerlemesini geveleyip dururlar. Elbette böylece, revizyonizmin kaba olanıdır. "Eksi" işareti karşısında bu tür itirazlar yeterli olmadığı zamanlarda yeni örnekler yeni kılıflar da yaratırlar. Seçilen "değişik" yollar aynı idealizmin değişik tezahürlerinden başkası değildir...

Elbette, dünü incelemek ve eleştirmek, ondan yararlı sonuçlar çıkarmak bilemeye amaçlanmalıdır. Bu ise, ancak bu günün tutarlı bir çözümlenmesiyle olanaklı olur: bugünü nasıl görüyorsak tarihe bakışımızda öyle olacaktır. Bu tespit bizi şöyle bir sonuca sevk etmelidir: hem gelişmenin tarihsel olduğunu bileceğiz, hem de bu gelişmenin tarihsel olarak varlığını değiştiren sınıfların yapılarını bir ürün olduğunu ve her bir sınıfın özgül gelişim boyutlarını kavrayacağız... İşte bunu kavrayamayız, yani geçmişte incelemek ve sunuğa tek yanlılıktan kurtula mayanlar doğal olarak haldeki durumu daha eleştirel gözle inleyemeyiz. Çünkü onlar "düşünce cilveleleriyle" (metafizikle) mağuldürler; ister istemez ve çoğunlukla da isteyerek bütün kabahati tarihin cilve yapmasında bulurlar. Kimisi mevlasını, mevlasını bulur; kimisi birinci ve ikinci küfrederken "fiziksel evrimin kaynağını" ve böylece toplumuzda "evrim dönemi" bulur; kimisi de topuna birden küfredir "emperyalizm mutlak entegrasyonunu ve IV. bunalım dönemini" bulur. Herneyse, bütün bu küfür nesf-dalarının ortasında yeniden keşfedilen gerçekte binlerce yılın insanlığa kötü mirası olan felsefi idealizm'dir.

Artık gözler önünde açık ve seçik olarak sol hareket içindeki siyasi akım sergilenmektedir. Bir yanda "mülteci" revizyonistlerin başını çektiği ve uluslararası düzeyde SBKP revizyonistleri tarafından temsil edilen akım; Diğer yanda Türkiye'de PDA'cıların objektif olarak yönlendirdiği ve uluslararası düzeyde ÇKP tarafından temsil edilen sappa. (Her iki tarafın ortak iddiası: bu ikisinin dışında tercih yapılamayacağı, "tarafsız" olunamayacağıdır. Yani revizyonizm ve dogmatizm ikilemi belirleyicidir (!) Öte yandan, emperyalizmin III. bunalım döneminin mazaffer proleter devrimcileri tarafından uluslararası düzeyde temsil edilen bir Devrimci Cephe sözkonusudur; Türkiye'de bu siyasi akım henüz aşgari örgütlenmesini bile sağlayamamış güçlükleriyle yüzüzedir... Çünkü 1971

E İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DURUM

açık faşizmde, oligarşi esas darbesini bu harekete vurmuştur. Kısacası, Türkiye'de sol hareketin yönelmeye başladığı bu yeni süreçte eski bölünmeler sarmal gelişim doğrultusunda bu üç siyasi akımın kendi mihverinde saflaşmaktadır. Herkes artık safını tayin etmektedir ve etmelidir. Ya devrimci düşüncenin safında yer alınacaktır ya da oportünist bataklıkta kulaç atmaya devam edilecektir. Artık bu üç akım içindeki grupların hepsinin birden politik birliği düşünülemez. Bu uğurda getirilen öneriler gerici öneriler olacaktır ve mevcut durumu korumaya hizmet edecektir. Devrimcilerin görevi, Devrimci Cephe saflarındaki politik birliği gerçekleştirmek olmalıdır. Zaten bu süreçte, aynı tezleri savunan kırk çeşit fraksiyonun bulunması durumu da ortadan kalkma yolundadır. (Birinci ve ikinci akımların kendi saflarındaki "birlik" çağrılarını hatırlansın.) ve sonuçta tamamen kalacaktır. Bu anlamda, besbelliki, görünen kby kilavuz istemiyor. Ama paradoks gibi gelse bile, görünen kby yine de kilavuz istemektedir: Devrimci saflardaki politik birlik, kendiliğinden gerçekleşmeyecek devrimci bir müdahale ile, Leninist örgütlenme yöntemiyle başarılacaktır. Bunun araçları ve gereklileri yaratılacaktır. Demekki bu dönemde doğru devrimci tavır, ayrışım sürecinin hızla aşılması, saflaşmanın ve doğru düşünce etrafında merkezleşmenin sağlanmasıdır. İşte bunun için, ideolojik mücadelenin hızlandırılması, Türkiye devriminin somut meselelerinin acilen gündeme gelmesi zorunludur. Şimdi bu tespitimizi unsurlarına ayırarak kısaca açıklamaya çalışalım. ("Kısaca", çünkü söz konusu amaca hizmet edecek olan bir mesajın iletilmesi kendi aracını yarattığı zaman daha boyutlu ve anlamlı olabilir.)

Herşeyden önce, program ve taktiklerin temel meselelerinde birlik olmadığımız sürece ayrı ayrı çevreler döneminin yaşadığımızı bilmiyoruz. Bu durumu aşmak için, kendi saflarımızda, devrimin program ve taktiklerinin temel meselelerindeki ideolojik çalışmalarımızı yoğunlaştıracağız. Böylelikle, program ve taktikler konusunda oportünizmle mücadele eden yeni meselelerini de kavrayabiliriz. Ve kendi saflarımızda bile birlik için daha ileri adımlar atarken, birleşmeden önce, sınır çizgilerinin çekilmesini ve birleşmek için bu sınır çizgilerinin eritilmesi amacıyla derinliğine bir ideolojik mücadeleyi acilen gündeme getirmeliyiz. Başka bir deyişle, küçük ayrılıkların üzerine, saflarımızın çözülmesi (dağılması) için değil, mevcut gelişmelerin çözümlenmesi amacıyla yürümlüyoruz. (Öyleki bu ayrılıklar "bahane" olmamalı, eğer gerçekten ayrılık gerekiyorsa işte o zaman "çözüm"le gündeme gelmelidir.) Bu konuda kesinlikle, herşey yeniden başlıyor değiliz. Böylesi bir iddia, ancak ancak tarihsel gelişmenin dönüp dolaşıp aynı noktaya ulaştığını iddia eden veya devrimci geçmişi, ideolojik-politik her bakımdan inkar eden şu ya da bu "saflaşma"daki örnekleri ait olabilir. Biz devrimci geçmişin ideolojisine sahip değiliz. Onda eksik olan ya da kaçınılmazcasına bulunamayan yaklaşımları (örneğin milli mesele ve SBKP-ÇKP karşısında kesin tavır) yaratmalı, kavramalı ve böylece geçmişimizi aşmalıyız. Devrimci geçmişin mirasını ile yetinmek, teorik olarak fanatizm ve pratik olarak miras-yediliktir; dahası yalnızca terminoloji fetişizmini savunan bir pericilliktir de... Tekrarlamakta yarar var: Devrimci Hareket, günümüz Türkiye'sinin somut koşullarını irdelerek ideolojik bakımdan yetkinleşecek ve daha bir netliğe kavuşacaktır. Öyleyse, ideolojik o-

larak herşeye yeniden başlamadığımızı, ama sarmal gelişim doğrultusunda herşeyi yeniden ele almamız gerektiğini vurgulamalıyız...

Bu tespiti şöyle de ifade edebiliriz: bilinçsiz bir sürecin, kendiliğinden ilerlemekte olan sınıf mücadelesinin, bilinçli birer sözcüleri olmakla yetinmemeli; mevcut kendiliğenciliğe müdahale ederek, mücadele sürecindeki bilinçli katılımcıların sayılarını arttırmalıyız. Günümüzde, devrimci nicelik gerçek niteliğine sahip değildir. Eğer gerçekten bilinçli katılımcılara ihtiyacımız varsa-ki elbette vardır-, Lenin'in deyişiyle, bunun için belli bir bilinç düzeyini günün altına alacak ve bu düzeyi sistemli olarak yükseltecek olan siyasi bir yapıya da ihtiyacımız var demektir.

ÖNÜMÜZDEKİ GÖREVLER

Devrimcilerin her dönem için önlerinde duran ikili bir görevler bütünü vardır: Birinci yan, emekçi yığınlarını iktidar mücadelesinde örgütlenmektedir; bunun anlamı yarıdan aşağıya Leninist bir savaşçı örgütün yaratılması ve geliştirilmesidir; ikinci yan ise düzene muhalif olan en geniş yığınlarla siyasi gerçeklerin açıklanması olarak dışardan bilinçlendirilmesidir. Bu ikili görev birbirini tamamlayıcı ve biri ele alınmadan diğeri bir anlam ifade etmez. Ancak hareketin subjektif konununun niteliği bunlardan birisinin ağır basmasını belirler. Açık ki günümüz Türkiye'sinde bu ikili görevden ağır basanı, siyasi örgütlenme görevidir.

Devrimcilerin esas olarak yerine getirmeleri gereken görev budur; bu başarıldığında kitlelere siyasi gerçekleri açıklama daha bir üst düzeyde olacaktır ve ancak o zaman eldeki mevcut örgütlenmenin sayesinde devrimci kitleleri bilinçlendirmeyi birincil görevleri düzeyinde ele alabilecektir.

Günümüz koşullarında kavranılması gereken halkın siyasi örgütlenme olduğunu belirtmek de yeterli değildir; çünkü bunun hem ikinci görevle olan ilişkilerini hem de bizzat kendi iç evrelerini görebilmek, sorunu mekanik bir şekilde değil de karmaşık bir görevler bütünü olarak ele almak doğru olanıdır. Buna halkın kendi iç evreleri neledir? Bunun yanıtını, sol hareket içindeki ayrışma sürecinin saflaşma sürecine dönüşmeye başlaması gerçeğinde ve özel olarak Devrimci Hareketimiz etrafında saflaşmanın doğru düşünce mihverinde merkezleşmeyle sağlanabileceğini aramalıyız. Bunun içindir ki, daha önce de vurguladığımız gibi, savunduğumuz ideolojik çizginin temelleri üzerinde Türkiye devriminin somut meselelerini gündeme getiren bir ideolojik mücadele zorunludur diyoruz.

İşte bu ikili görev arasındaki ve her bir görevin kendi unsurları arasındaki diyalektik ilişki devrim sürecinin ilerlemesini anlatır. Vurgulamak gerekirse, günümüz koşullarında siyasi örgütlenmenin gündemin baş maddesi olması, bizim siyasi görevlerimizi, kitlelerin kendiliğinden mücadelelerinin önderliğini yüklenmemizi siyasi örgütlenme gerçekleştirene kadar etleyeceğimiz anlamına gelmez. Zaten söz konusu merkezi görev ancak ve ancak ikinci görev doğrultusunda sürdürülen çalışma ile birlikte ele alınmalıdır. İşte bu ikili görev bütünüdür kavrayıştaki beceri sayesinde devrimci mücadele verilebilir. Devrimciler haldeki bütün mücadele biçimlerini kullanarak, eski biçimlerin içine yeni özler katarak ve

yeni özler için yeni biçimler yaratarak devrim yolunda ilerleyebilirler. Haldeki durumda güncel siyasi görevlerimiz doğrultusunda çalışmamız, ideolojik mücadeleyi devrimin somut meselelerinde hızlandırmamız, aynı zamanda siyasi bir örgütlenmenin gerçekleşmesi için çalışmamız anlamına da gelecektir. Toparlarsak, devrimci bir kitle çizgisini emperyalizmin III. bunalım döneminin yeni-sömürge Türkiye'sinde kullanabilmenin koşullarını bizzat kendimiz yaratacağız. Kendiliğenciliğe boyun eğmeyeceğiz. Mahir Çayan: "Kitle çizgisi, mücadelelenin herhangi bir aşamasının herhangi bir evresinin şartları altında, çıkarları devrimde olan yığınlarla dışardan verilecek olan bilinçli biçim ve özelliklerini, taktik ve şartların niteliklerini tayin eder" diyor. Kendiliğenciliği tasfiye edecek olan devrimci kitle çizgimiz sayesinde hayatın her alanındaki mücadele biçimlerini saptamalıyız.

YENİ DÖNEMDE GENÇLİK HAREKETİNİN GÖREVLERİ

Bütün bu anlattıklarımız ışığında Devrimci Gençlik Hareketinin yeni dönemdeki görevlerini belirleyebiliriz. Böylelikle de yeni dönemde Devrimci Gençlik Hareketi için bir çalışma programı taslağıda çıkarılmış oluruz. Yazımızın başlarında, eski dönem ilerici ilişkilerini, haldeki dönemde gerici ilişkilere dönüşebileceğini anlatmıştık. Bunun demeyi kastettiğimizi, Lenin'den yaptığımız şu uzun alıntıyla somutlayabiliriz:

"İLKELİK NEDİR? Bu soruyu, 1894-1901 döneminin tipik bir Sosyal-Demokrat araştırma grubunun eylemini kısaca anlatarak cevaplandıracağız. O dönemde, öğrenci gençliğin tümünü, marksizme sarıldığını belirtmiş bulunuyoruz. Hiç şüphe yok ki, bu öğrenciler, marksizme sadece teori olarak ilgileniyorlardı, onların asıl meseleleri başka idi, 'Ne yapmak gerek?' sorusuna cevabı, hastalara karşı mücadeleye girişmek için çağrı, onları ilgilendirmekte idi. Bu yeni savaşçılar, savaşılacak ölüme ilkel tehzat ve eğitimle savaş yürüdüler. Çok kere hemen hemen hiç tehzatları yoktu ve eğitim diye bir şey görmemişlerdi. Sapanını bırakıp, savaş katılan köylüler gibi ellerinde sopalarla yürüdüler. Bir öğrenci grubu, hareketin eski üyeleriyle bağlantısı olmadan, başka bölgelerdeki, hatta aynı şehrin bölümlerindeki (ya da başka eğitim kurumlarındaki) marksist gruplarla hiçbir bağlantı kurmadan, devrimci çalışmalarını ayrı ayrı bölümlerini örgütlenmeden, belirli bir zaman süresini kapsayan sistemli bir eylem planı olmadan, işçilerle ilişki kuruyor ve çalışmaya koyuluyor. Marksist grup yavaş yavaş propaganda ve ajitasyonunu geliştiriyor; eylemiyle ve eğitimden geçişler zümresinin bazı bölümlerinin sempatisini kazanıyor; bu çevrelere gruba para sağlıyorlar ve 'komite' yeni gençlik gruplarını bunlar arasında koruyor. Komitenin (ya da mücadele birliğinin) prestiji büyüyor, hareket alanı genişliyor, eylemini tamamen kendiliğinden-gelme biçiminde yapıyor; bir yıl ya da birkaç ay önce, 'herşey?' sorusuna cevaplandırılmak için öğrenci gruplarında söz alan, işçilerle bağlantı kuran ve bu bağlantıları sürdüren, bildiri basan ve dağıtan kimseler, öteki devrimci gruplarıyla ilişkiler kuruyorlar, literatür ediniyorlar, mahalli bir gazetenin yayınına girişiyorlar, bir gösteri yürüyüşü örgütlenirken sözediyorlar, ve nihayet açık mücadeleye geçiyorlar

(bu açık savaş ilanı, duruma göre bir ajitasyon bildirisi, bir gazetenin ilk sayısı ya da ilk gösteri yürüyüşü olabilir). Çoğunlukla bu çabıklar, daha ilk anda tam bir çıkaşıkla sonuçlanır. İlk anında ve tam bir fiyasko, çünkü bu mücadele hareketi daha önce düşünülmüş ve uzun uzadıya saptanmış sistemli bir plan, inatçı ve uzun süreli bir mücadele sonucu değildir, sadece geleceğe uygun bir devrimci grubun kendiliğinden-gelme çalışmasının gelişmesi sonucudur; çünkü polis, besbelli ki, hemen her seferinde, mahalli hareketin, üniversite sınırlarında "adları duyulmuş olan" başlıca militanlarını tanıyor, ve bir baskın için kendisine en elverişli anı kollarken, kasıtlı olarak elle tutulur bir suç-üstü sağlayabilmek için devrimci grubun yayılmasına göz yummuştur. Ve her seferinde tanıdıkları bazı kimselerin 'tohumluk olarak' serbest gezme-lerine izin vermiştir (bildiğim kadar 'tohumluk' terimi hem bizimkilerin hem de Çar-polisinin kullandığı bir terimdir). Böyle bir savaş, bir köylü yığının, ellerinde sopalarla modern askeri birliklere karşı savaşına benzetmemek insanın elinden gelmiyor. Ve insan, savaşçıların tam bir eğitim yoksunluğuna rağmen, yayılan, büyüyen ve başarılar sağlayan hareketin canlılığına sahiptir. Tarihi bakımdan, tehzatın ikelliliğinin başlangıçta yalnız kaçınılmaz olmakla kalmadığı, savaşçılardan geniş ölçüde seferber edilmesinin şartı olarak gerekli de olduğu doğrudur; ama ciddi çatışmalar yeralmaya başlayınca (ve bunlar fiilen 1896 yazı grevleriyle başlamıştır), mücadeleyi örgütlemizin eksikliklerini göttükçe daha çok duymaya başladık. İkten sıyrın ve gaf üstüne gaf yapan hükümet (örneğin, sosyalistlerin yaptıkları kötülüklerden çağrılarla halka yakınması gibi, ya da işçileri baskentlerden eyaletlerdeki sanayi merkezlerine sürülmesi gibi), kısa zamanda mücadelenin yeni şartlarına ayak uydurabilirdi ve mükemmel biçimde tehzit edilmiş olan agent provöcateur'ler casus ve polis birliklerini ustaca kullanmaya başladı. Baskınlar o kadar sık sık yapıldı ki, o kadar çok insan yakalandı ki, ve bu baskınlar-sonucunda mahalli marksist inceleme grupları öylesine silinip sürüldü ki, işçi yığınları hemen hemen bütün liderlerini kaybettiler, hareket inanılmaz ölçüde dağıntık bir nitelik aldı ve çalışmalarda devamlılığı ve ahengi kurmak imkansızlaştı. Mahalli liderlerin böyle darmadağın edilişi; marksist inceleme grupları üyelerinin iğreti niteliği; teorik, siyasi ve örgütsel meselelerde gerekli eğitim olmaması ve dar görüşlülüğün yaygın bulunması, bütün bunlar, yukarıda anlatılan şartların kaçınılmaz sonuçları idi. İşçiler öyle bir hale geldiki, bir çok yerlerde işçiler, gereken sağlamlığı gösteremediğimizden ve gizlilik (conspiration) kurallarına uymadığımızdan ötürü bize güvenemeye ve aydınlardan uzlaşmaya başladılar. İşçiler şöyle diyor: 'aydınlar pek dikkatsiz davranıyorlar ve polis baskınlarına sebep oluyorlar.' (Lenin, Ne Yapmalı? Evren Y., s. 128-131)

Elbette yukarıda yazılanları birebir şekilde Türkiye Devrimci Gençlik Hareketinin pratiğine tekabül ettirmek çok büyük bir insafsızlık olur. Bunun bir nedeni zaman ve mekân farklılığı olduğu kadar diğer bir nedeni de Türkiye'de 1971 devrimci pratiğinin deneyimlerinin bulunmasıdır. Ancak bu pratik yeniliği ile sonuçlandırılmak üzere 1971'den sonra ulaşılan nokta 1971 pratiğinden önceki durumun sarmal gelişimdeki bir üst konumda "tekrar"

DEVİRİMCI GENÇLİK HAREKETİ VE İÇİNDE BULUNDUĞUMUZ DURUM

yaşanması da olmuştur. Bununla birlikte, Türkiye Devrimci Gençlik Hareketi'nin Lenin'in anlattığı örgrenç gruplarının kaçınılmaz sonucuna ulaşacağı düşünülmez. Yalnızca, aynı yanlışlar tekrarlanırsa buna ulaşılacağı söylenmelidir. Şöyleki: sözkonusu olan "ilkel" çalışma yaşanan dönem koşullarında gerekli olabilmektedir ve bundan kaçınılmaz. ("Tarihi bakımdan, tehzizatın ilkelliğinin başlangıçta yalnız kaçınılmaz olmakla kalmadığı, savaşçıların geniş ölçüde seferber edilmesinin şartı olarak gerekli de olduğu doğrudur") Bu anlamda, 71 yeniliğinden günümüze kadar sürdürülen çalışmaların ilerici yani ağır basmaktadır. Çünkü, "ne yapmak gerek" sorusunun cevabı pratik içinde onamıştır. Tecrübeler kazanılmıştır. Yeniği dönemi sonrasının yılının önemli ölçüde giderilmiştir. Halk yığınlarının direnişini bir kale gibi faşizmin karşısına dikme uğraşında Devrimci Gençlik Hareketi yer almıştır... Bu bakımdan verilen mücadele hiçbir zaman bir "fiyasko" olmamıştır. Sol hareketi içindeki ayrışma süreci, saflaşmaya yönelmeye başladığında ve objektif olarak sınıf mücadelesinin daha bir keskinleştiği koşullarda, yani, "nereye?" sorusu gündeme geldiğinde önceki dönemin "gerekli" ve ilerici olan ilişki ve görevlerinde hala direnmek artık gerici bir tavır olacaktır ve bu anlamda bu ilişkiler aşılmadığı müddette hareketin bir "fiyasko" ile sonuçlanabileceği söylenebilecektir...

Öyleyse, günümüz koşullarının ilerici ilişki ve görevleri nelerdir? Hem Devrimci Hareketimiz için ve hemde onun organik bir parçası olan Devrimci Gençlik Hareketi için bu sorunun cevabı "eylemin tamamen kendiliğinden gelme bir biçimde yapılması" anlayışının terkedilmesinde aranmalıdır. "Belirli bir zaman süresini kapsayan sistemli bir eylem planı" gündeme getirilmelidir. Bu uğurda atılacak ilk adım eğer Devrimci Gençlik Hareketi sözkonusuysa, gençlik dernekleri arasındaki koordinasyon eksikliğinin giderilmesidir. Hiç olmazsa Devrimci Gençlik Hareketi'nin "ilkel" çalışma yöntemlerinden kurtarılmalıdır. Bu durumda bile, Devrimci Hareketimizin merkezleşmesi gerçekleşmediği müddette Devrimci Gençlik Hareketi saflarında verilen mücadelede "bir köylü yığınının ellerinde sopalarla modern askerî birliklerine karşı savaş"ına olan benzerliğini hala koruyacaktır!...

Devrimci Gençlik Hareketi bünyesinde yapılması gerekenler ve yapılabilmesi mümkün olanlar, demektir, Devrimci Hareketimizin gelişimi ile çok yakından ilgilidir. Ve yalnızca bu gelişimin çerçevesi içinde ele alınmalıdır. Ayrıca Devrimci Gençlik Hareketi bünyesinde kazanılan başarılar, elbette, doğrudan bir şekilde Devrimci Hareketimizin kazanç hanesine işlenecektir.

Biz Devrimci Gençlik Hareketinin kendisini somutlaştıran DEVİRİMCI-GENÇLİK federasyonunu ele alacağız. Bizden burada ağırlıkla demokratik kitle örgütleri düzeyindeki bir mücadeleyle kendimizi sınırlı tutacağız. Ancak bu "sınırlılığ"ı kendimiz çizdiğimiz müddette, yani olinin karşınızdaki sınırları kendimiz tespit edeceğiz, sözkonusu platformun Devrimci Hareketimize getireceği yararlılığı kavrayabiliriz (**)

HALKIMIZIN FAŞİZME KARŞI KENDİLİĞİNDEN TEPKİSİ ve GÖREVLERİMİZ

Bilindiği gibi demokratik kitle örgütlerinin görevi en geniş halk yığınlarının ekonomik-demokratik mücadelelerini yönlendirmek ve onları emperyalizme ve faşizme karşı mücadeleye sevk etmektir, aynı zamanda

buralar birer sosyalizm okullardır. Demekki DEVİRİMCI-GENÇLİK Dernekleri Federasyonu da en geniş gençlik yığınlarının yükselen mücadelesini örgütleyecek ve aynı zamanda da halkın öncülerinin bir kısmını yetiştiren bir okul olacaktır. Öyleyse, bu anlayış doğrultusunda bir program önerisi getirmeden önce, şu soruya vereceğimiz cevapta da mütefek olmalıyız: "En geniş halk yığınlarının faşizme karşı tepkileri genişliyor mu? Biz buna olumlu bir cevap veriyoruz ve fakat bu gelişmenin ağırlıklı olarak "kendiliğinden" olduğunu da söylüyoruz. Ancak böyle bir cevap yine de çok geneldir ve somut gelişmeleri tam olarak yansıtmamaktadır. Çünkü Türkiye'de oligarklardan tutun da solun hemen tüm kesimlerine kadar herkes, bir çalkantıdan, bir memnuniyetsizlikten söz etmektedir. Öyleyse bizim gerçekte aramızda gereken cevap, bu yükselen mücadelenin boyutlarını, yönelimini ve güncel sonuçlarını değerlendirmekten kaynaklanmalıdır. Daba da önemlisi bu cevap bizim güncel siyasi görevlerimize ışık tutmalı; ve ikili görevlerimizden siyasi örgütlenmenin ana yön olduğunu tespit etmişsek, haldeki durumda ikinci ve ikincil yönün ana görevimize nasıl katkıda bulunacağını açıklamalıdır.

ÇALIŞMA TARZI OBJEKTİF KOŞULLARDAN KAYNAKLANIR

Bildığımız gibi, çalışma tarzı (mücadele biçimi) mevcut objektif koşullardan kaynaklanmalıdır ve mücadelenin subjektif konumuna göre ele alınmalıdır. "Devrim teoristiyiz, devrime giden yolda yapılacak çalışmaların biçimi arasında tam bir uygunluk vardır" diyor Mahir Çayan. Bizim çalışma tarzımızın genel karakteri ancak böyle belirlenmelidir. Öte yandan, çalışma tarzı hakkında bu genel deyişle yetinmek bizlerin özel alanlarda, örneğin komünizmi olan Devrimci Gençlik Hareketinin somut pratiği içinde uygulamaya çalışmamız çalışma tarzını ayırtıcı olarak açıklayamaz. Çünkü özel alanlarda özel görevlerle karşılaşmıyoruz. Bu anlamda, günlük mücadele içinde kitlelerle olan bağın niteliği ve düzeyinde yaşanan çalışma tarzlarına sahip olmalıyız.

Besbelli ki en geniş gençlik yığınlarına önderlik edebilmek, bir mücadelenin ürünü olabildiği ölçüde mümkündür. Bu yüzden "Devrimci Gençlik" görüşünü benimseyen arkadaşlarımız arasında gençlik önderlerinin yetiştirilmesi önceden onları yığınların en doğru talepleri etrafında örgütleyen kişiler olmalarında da görmek gerekir. Kendisine sosyalist diyen herkes, her görüş, yığınların ekonomik ve kendiliğinden taleplerine siyasi bir öz vererek onlara tekrar summay en genel bir çalışma tarzı olarak benimser. Ve böylelikle de "kitle bağı" kurulur. Ancak burada önemli olan kitlelerin taleplerini doğru yorumlamaktır ve onları emperyalizme ve faşizme karşı yöneltilen demokratik siyasi bağın niteliğidir. Öyleyse bizim asıl dikkat etmemiz gereken kitle bağının nasıl sağlanacağıdır; kitle bağının hangi siyasi pratikte kullanılacağıdır. İşte bu nun belirlenmesi sayesinde, kitle çizgisi doğrultusunda ortaya çıkan ve günümüz pratiğinde nisp ve geçici öneme sahip ama "elverişli" mücadele biçimlerini kullanabiliriz.

Demekki, devrimciler olarak görevimiz bütün mücadele biçimlerini benimsemektir. Bir biçim ile öteki ni mümkün olduğu kadar çabuk tamamlamayı öğrenmektir. Kısacası, revizyonistler de kullanıyor diye haldeki durumda belirli mücadele biçimlerine rağbet etmemek çocukça bir inatçılık sayılmalıdır...

SAYFA 9'dan DEVAN

Öte yandan, muhtemelen bu açıklamalarımızı "soyut" bulacak olan arkadaşlar, bugün gündemde olan sorunun: örneğin, faşistlere karşı mücadelede "iki taş yerine üç taş atabilmemizin" nasıl mümkün olacağını gösteren daha "somut" örnekler ihtiyacı duyulduğunu belirtebilirler.

Evet, yenilgi dönemi sonrasında, provokasyon teorilerinin, pasifizmin kol gezdiği ortamda, "ne yapmak gerek?" sorusuna verilmesi gereken devrimci cevap: hayatın her alanında faşizme karşı, mevcut bütün olanakları, mücadele biçimlerini kullanarak direniş geçmeli, şekillendi. Bu bakımdan, Devrimci Gençlik Hareketi de, subjektif plan da yaşanan bir ayrışma sürecinin -örgütsüzlüğün- etkisinde, bütün dağınıklığa rağmen faşistlere karşı mücadele vermenin bilincindedir: faşistlere iki taş yerine üç taş atabilmemizin pratik çözümlerini arıyordu. Ancak, günümüzde meseleyi yalnızca bu boyutuyla ele almak dar pratiklik olur. Devrimci Gençlik Hareketinin de objektif planda gelişen sınıflar mücadelesine ve subjektif planda yaşanılmaya başlayan saflaşma sürecine kendi özgül mücadele araçları açısından da uyum göstermesi gerekir. Bu yüzden, "nereye?" sorusunun gündeme geldiğinin bilincinde olmalıdır. En önemsizinden en önemlisine kadar bütün mücadele biçimlerini Devrimci Hareketin siyasi çerçevesine oturtmak zorundadır. Evet, faşistlere karşı iki taş yerine üç taş atabilmek, ama... bu kadar mışte tam bu noktada önemli olan: siyasi kararlılığı sürdürmeyi ve "el titremelerini" ortadan kaldırmayı sağlayan bir perspektife sahip olunmasıdır.

Biz bu perspektifi, "en geniş kitle çalışması içinde en dar kadro çalışması yapmak" şeklinde formüle ediyoruz. Bu anlayışa hayata geçirmek için başarılı, bizim tüm oportünistlerden ayırdeden ölçüt sayılmalıdır. Sağ oportünistler de "en geniş kitleler içinde çalışmayı", "sa vumaktadırlar. Ama onlar yalnızca bu uğurda "çaba" harcamakta, "evrim döneminin yaşadığını" ileri sürmekte ve hala "ne yapmalı?" ile uğraşacağına benzemektedirler. Türkiye solunda bunların etkinliği şimdilik oldukça fazladır. Diğer yanda sayıları az da olsa, sözde "sol" oportünistler ise kitleler içinde çalışmaya küçümseyen bir tavırla yandaşlarına dört duvar arasında "Risale" okutarak onları "kadro" niyetine yetiştirmekte ve pratikte "öncü savaş"ından ne anladıklarını pek güzel göstermektedirler. Öyleyse, elimizdeki formülasyonu değerlendirmekten kendi siyasi pusulamızı sağdaki ve "sol"daki oportünistlerin manyetik alanlarının etkisinden deki sapıtmalardan da korumalıyız!

Demekki, bundan böyle faşistlere üç taş daha atabileceğimiz olanaklarımızın, "nereye?" sorusuna vereceğimiz cevapta saklı olduğunu bilmeliyiz. Biz bu cevabı yazımızda böyle bir derginin sınırları çerçevesinde ve Devrimci Gençlik Hareketini ilgilendirdiği kadarıyla aradık. Zaten bizim bu platformdan illettığımız öneriler -"reçete" yazmaya niyetimiz olmadığı için- Devrimci Gençlik Hareketine siyasi bir mesaj düzeyinde olabilir. Ve yalnızca bu anlamda "soyut" sayılabilir. Eger bu siyasi mesaj konusunda mütefek olunabiliyorsa, işte bunu hayata geçiren DEVİRİMCI-GENÇLİK dernekleri ve grupları, sosyal pratiğin içinde somut ve canlı örnekleri yaratabileceklerdir.

Öyleyse;

GENÇLİĞİN DEVİRİMCI EYLEMİNİN BİRLİĞİ İÇİN :

DEVİRİMCI-GENÇLİK GÖREV BAŞINA!

EN GENİŞ KİTLELER İÇİNDEKİ ÇALIŞMALARLA EN DAR KADRO ÇALIŞMALARININ DİYALEKTİK BİRLİĞİNİ SAĞLAYALIM!

EN GENİŞ GENÇLİK YIĞINLARINI ÖRGÜTLEYEREK BİR KALE GİBİ FAŞİZMİN KARŞISINA DİKELİM!

EN İLERİ UNSURLARIN DEVİRİMCI BİRLİĞİNİ OLUŞTURALIM!

YASASIN DEVİRİMCI - GENÇLİK!

YAŞASIN GENÇLİĞİN DEVİRİMCI EYLEMİNİN BİRLİĞİ!

(*) Geçerken belirtelimki, dergimizin, "Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu" nun yayın organı olması mümkün değildir. Çünkü Devrimci Gençlik Dergisi siyasi bir dergidir ve Dernekler Kanunu, Federasyonun siyasi bir yayın organına sahip olmasını yasaklamaktadır. Bu yüzden dergimiz, Devrimci Gençlik Hareketi konusunda kendi görüşlerini yansıtmakla yetinecektir. Elbette bu arada Federasyonun çalışmalarına ve Federasyon yöneticisi arkadaşların demeclerine de "haber" olarak geniş ölçüde yer verecektir...

(**) Burada biraz durarak bazı noktaları açıklığa kavuşturmakta yarar var. Şüphesizki burada tartışılan bir demokratik kitle örgütü ve onun çalışma alanı olan ekonomik-demokratik mücadeledir. Bir demokratik kitle örgütü çerçevesi içinde ve onun çalışma sahasına münhasıran ele alınan görüşünin geliştirilmesinin gerekliliği hiçbir zaman hatırdan çıkarılmamalıdır. Zira bu alandaki mücadele "bağımlı" ve tali bir karakter taşır. Her tür oportünizm, çeşitli çalışma biçimleri ve sindaki diyalektik ilişkilerin % yüz edilmesinden, somut durumun belirlediği temel tali ilişkisinin reddinden kaynaklanır. Kimisi temel olması gerekeni tali, tali olması gerekeni de temel alırken kimisi de "biz duruma göre her tür biçimi uygularız diyerek "somut durum tahlili" marksist ilkesini bir nevi "keyfilik" haline dönüştürür.

Bu arada temel mücadele biçiminin niçin hayata geçirilmediğini "sooran" aklı evvelerde var. Bu sözlüm ona zekice "soruşturma"nın arkasına da iyi niyetli durumlara bir yana bırakılırsa, en azından çalışma tarzı konusundaki cehalet, en fazlasından ise konunun bilerek yapılmış bir tahriki sözkonusudur. Çalışma tarzları konusundaki bu tiz cehaletler yeri gelince sergilenmektedir. Şimdilik bu konudaki şu en iyi tahriki örneğine değinerek geçelim: Kimileri "Evrim dönemiyle devrim döneminin iç içe girdiği görüşü, görüldüğü üzere "silahlı eylemin objektif şartlarının her dönemde varlığı" ve uygulanabilirliğini kanıtlaya giriştedir." diyorlar. (abç) (KSD.s.2, sf.22) Bilindiği gibi bu görüş M.Çayan'ın, ahlattının yapıldığı yazıda kıyasıya eleştirdiği "Foko" görüşüdür, bunu M.Çayana atfedilmesinin siyasi namussulukla bağdaştırmak mümkün değildir. M.Çayan silahlı eylemin her dönemde (yani evrim döneminde de) varlığını savunmaz. Onun savunduğu emperyalizmin işgalinin silahlı eylemin objektif şartlarını yarattığıdır. İkincisi M.Çayan her dönemde uygulanabilirliğini hiçbir zaman savunmaz. Zira objektif şartların varlığı başka şeydir, "uygulanabilirlik" başka şey. Marksizme uzak "yakın ilişkisi olan herkes bilirdi silahlı eylem bir iktidar mücadelesidir ve proletaryanın iktidar mücadelesini onun partisi yürütür.

LÜBNAN'DA İÇ SAVAŞ ve Emperyalizmin İğrenç Oyunları

Lübnan'da 16 aydır süren iç savaş yeni boyutlara ulaştı. Suriye'nin askeri müdahalesinden geçiren Lübnan'lı falanjistler Tel Zaatar Filistin mülteci kampını ele geçirerek kampta tam bir terör havası estirdiler. Filistin halkının yiğit direnişi emperyalizm ve siyonizmden güç alan Lübnan'lı faşistler tarafından hunharca bastırıldı. Lübnan'da ki Tel Zaatar Filistin mülteci kampının ele geçirilip katliama uğramasının arkasında ABD emperyalizminin iğrenç yüzü vardır. Orta Doğu emperyalizm açısından oldukça önemli bir bölgedir. Tekelci sermayelerin III. Dünya ülkelerinden elde ettiği petrolün yarısı Orta Doğu'dan gelmektedir ve rezerv olarak dünyanın en zengin petrol bölgesidir. Aynı zamanda petrol maliyeti en ucuz olarak bu bölgeden çıkarılır. (Kâr oranı son derece yüksektir.) Bu anlamda Orta Doğu emperyalizm için her şeyden önce kârlı bir alandır. Bir de buna bağlı olarak coğrafi özelliklerinden dolayı bölgenin stratejik önemi eklenirse o zaman dünyanın kilit noktalarından biri olma durumu daha kolay kavranabilir.

Suriye'nin Lübnan'a askeri müdahalesi ABD emperyalizminin ve siyonizmin işine yaramaktadır. Lübnan ve Filistin halklarına karşı yöneltilen bu saldırı Orta Doğu'da sürdüren anti-emperyalist direnme hareketini baltalar niteliktedir. FKÖ lideri Yasser Arafat'ın belirttiği gibi bu müdahale "ABD-Fransa ortak politikasının gereğidir. Lübnan'dan tüm yabancı güçler çekilmelidir. Ve Suriye Lübnan'lı Falanjistleri desteklemekten vazgeçip "iç savaş"ı sona erdirmeye" yuturnmasıyla giriştiği askeri müdahaleyi kaldırıp askerlerini geri çekmelidir.

Emperyalizm ve siyonizm Orta Doğu'da yeni yeni tezgahlar kurmaya çalışmaktadır. Lübnan'da Filistin direnme hareketinin odak noktalarından biri olan Tel Zaatar mülteci kampının 55 günlük bir kuşatma sonucu emperyalist güçlerin desteklediği Falanjistler tarafından ele geçirilmesi bu tezgahlara bir basamak teşkil etmektedir. Bu arada Tel Zaatar'ın düşmesinde Filistin ve Lübnan halklarına karşı giriştiği saldırı yüzünden Suriye de Lübnan'lı falanjistler kadar sorumlu. Güney Doğu Asya'da (Vietnam Laos, Kamboçya) tutunamayan emperyalizm işini sağlama bağlamak için tüm işbirlikçilerini hareket geçirmiştir. Ve Orta Doğu'da özgülükünü kazanamayan sömürge ülkelerden

biri olan Filistin üzerinde oynadığı oyunlar bu politikanın gereğidir.

LÜBNAN SORUNU ve SOVYET REVİZYONİZMİ

Sovyetler Birliği revizyonizmi tüm çıplaklığıyla Ortadoğu sorununda su yüzüne çıkmaktadır. Sovyetler Birliği revizyonizmi, uyguladığı politikayla resmen karşı-devrimci güçlere yaramakta, Lübnan ve Filistin halklarının katledilmesine göz yummaktadır. Ortadoğu'nun bu gün dünya konjonktüründe önemli bir rolü vardır. Ve Ortadoğu'daki halkların haklı mücadelesi dünyanın tüm ilerici, yurtsever ve devrimci güçlerine ilgi ile izlenmektedir. Suriye'nin Filistin ve Lübnan Halklarına karşı giriştiği saldırı hareketi tüm dünya halkları arasında nefretle karşılanmıştır. Sovyetler Birliği ise uyguladığı politika ile "detant" (!) gereği bu müdahaleyi el altından desteklemiştir. Suriye, silahlı kuvvetlerini modernize etmek için perken yardım Sovyetler Birliği'nden almaktadır. Sovyetler, henüz Doğu Bloku ülkelerine vermediği geliştirilmiş, MIG-23 uçaklarına tercihli olarak Suriye'ye vermiştir. Suriye müdahalesi, Sovyet revizyonizmi tarafından çok yuvaklak laflarla geçiştirilmeye çalışılmaktadır. Asya, Afrika ülkeleriyle Sovyet dayanışma komitesi, Lübnan sorunu hakkında yaptıkları açıklamada "Suriye askeri birliklerinin Lübnan'daki olaylara katılması durumu daha da karıştırdı." cümlesinden başka Suriye'nin saldırı hareketi üzerine bir yorum yoktur. (Geçtiğimiz günlerde TASS ajansı Lübnan sorununda "temel çözümün" Suriye'nin çekilmesinde olduğunu da söylemiştir.) Ve Sovyetler Birliği kendi verdiği silahlar la Lübnan ve Filistin halklarının katledilmesine göz yummaktadır.

Dünya üzerindeki görevini "muhtemel bir nükleer savaş"ı önlemeye indirgeyen SSCB, dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizminin politikasına böylece yardımcı olmaktadır. Detant bozulmasını diye dikkat gösteren SSCB, aynı dikkati halkların katledilmesine için göstermemektedir. Bu tutumu, revizyonizmin Hindistan, Seylan sorunlarında olduğu gibi Ortadoğu sorununda da Dünya devrimci hareketinin önünde bir engel olduğu görünüşü doğrular niteliktedir. Bu anlamda Modern Revizyonizm'e karşı mücadele günceldir. Onun bu tavır değişikliği ve revizyonizminin gerçek yüzü duygusallığa kapılmadan Dünya halkları önünde teşhir edilmelidir. Bu bizim doğru Marksist-Leninist çizgisi savunmamızın ön koşullarından biridir.

Aynı şekilde Lübnan'daki revizyonist müdahalelerde Sovyetler Birliği'nin politikasını kamufle çabalarıdır. Lübnan Komünist Partisi Merkez Komitesi kararında: "...Suriye hükümetinin teccit edilmesinde Suriye'nin ülkeden çekilmesini talep eden Sovyetler Birliği'nin belirleyici olduğu belirtildi" (Yürüyüş sayı 72) denmektedir. Ortadoğu halklarının bir yandan Suriye'yi silahlandırarak diğer yandan da ülkeden çekilmesini isteyerek desteklenmeyeceği bir gerçektir. Hele hele proletarya diktatör lüğünü inkar ettikten sonra Marksizmden uzaklaştıklarını tüm dünyaya ilan eden İtalyan Komünist Partisi'nden ve Fransız Komünist Partisi'nden icazet beklemek düpedüz halkının davasından sapmaktır. LKP şöyle diyor: "...Avrupa'da söz konusu kampanyada Fransız ve İtalyan Komünist Partileri temel bir rol oynamıştır." (Yürüyüş s.72) Elbette, böyleleri bir "komünist" partiye ancak böyleleri müttetikler uygundur.

(Geçerken, ÇKP'nin bu konudaki tavrının henüz "belli olmadığını" hatırlatalım. Bizce bunun nedeni, Sovyetler'in Suriye karşısında ilk önce belirsiz bir tavır takınmaları ve ancak geçtiğimiz günlerde Sovyetlerin Lübnan'da "temel çözümün" Suriye birliklerinin çekilmesi olduğunu bildirmesidir. Bu bakımdan görünür o'dur ki Sovyetler "kesin" tavır aldıktan sonra ÇKP'nin ne düşündüğünü öğrenebileceğiz. -Böyle, onun "üçüncü dünya tahli" gereğidir- ÇKP, "inşallah", bir "3. dünya ülkesi" olan Suriye'yi ya da "sosyal-emperyalistlere karşı savaşın" falanjistleri desteklemez. Kehanete bulunmaktan çekinerek, bunun böyle olmasını isteriz ama Halkın Sesi dergisinin yazdıkları bu isteğimizi gözelemektedir: "Her iki tarafın kıskırtıcısı birer süper devletti. Özellikle sosyal-emperyalizm el altında tuttuğu Lübnan Revizyonist "Komünist" Partisi yoluyla, 'yoksul müslüman halk'aldatmacalarıyla ve Beyrut Elçisi KGB ajanı Soldatov'un dalevalarıyla iç savaş"ı başlattı" H.Sesi, sy.71. Bu mantık, savaş falanjistlerin başlatmadığını iddia ediyor. Halkları için mücadele veren "yoksul müslüman halkın" oyuna geldiğini iddia ediyor. Ne diyelim, söz konusu "oyun"un bozulması mazeretiyle inşallah falanjistleri ve Suriye'yi desteklemesinler, demekten başkaları...)

Sözün kasası, Lübnan'daki savaşın belirleyicisi Lübnan ve Filistin halklarının silahlı kurtuluş mücadelesi olacaktır. Bu tarihsel gerçeği ne ABD emperyalizminin iğrenç oyunları ve müdahalesi ortadan kaldırılabilebilir ne de SBKP ve ÇKP revizyonistlerinin şu ya da bu şekilde "hayırhah"(!) tutumları bozabilir.

"PROVAKASYON" MANTIĞI

Dünya'da çeşitli mihraklar Lübnan sorununa böyle yaklaşırken Türkiye'de de özkün altında buzağı arar gibi her olayın altında provokasyon arıyan "Kitle" dergisi "provokasyon" mantığının ince örneklerini döküyor. Kırk yıl düşünülse bulunması olanaksız mizanenser sonucunda "ilginç" iddialarda bulunuyor. Aklı sıra silah propagandasını eleştirmeye kalkın "Kitle" dergisi Filistin direnme örgütlerinin giriştiği propaganda eylemlerini üç-beş gencin yaptığı eylemler derecesine indiriyor, ancak bu kıvrak mantık 5-6 paragraf sonra bu tür propaganda eylemlerinde yürütüldüğü bilinen Filistin Kurtuluş Örgütünü Filistin kurtuluş hareketinin öncü örgütü olarak göstermektedir geri kalıyor.

Güya Tel Zaatar katliamını kayıyan yazıda ise malum "provokasyon" ve "goşim" teraneleri yazının yazılış sebebinde fazla yer tutuluyor. Tel Zaatar ile Yeşilköy'de iki Filistinli gerillanın İsrail'in El Al havayollarına ait uçanın yolcularına açtığı ateş sonucu 4 kişinin ölümüyle sonuçlanan olayında ilişkili kurmay çalışılıyor. Böyle diyor "Kitle": "...Yeşilköy olayının anti-emperyalist bir örgüt tarafından düzenlenmiş bir terör eylemi mi olduğu yoksa bir takım ajan provokatörlerin iki genci kullandıkları (abç) bir güdümlü mizanem mi olduğu belli değildir. Çünkü kaç gündür gelen haberler Tel Zaatarın düşmanının an meselesi olduğu yolundaydı. Bu iki olayın üst üste gelmesinin bir rastlantı mı olduğu yoksa usta gizli servislerle yapılmış iyi bir planlama ve isabetli bir zamanlama mı olduğu asıya çıkmamıştır." (Kitle, sayı 122).

Bu mantık sonunda "provokasyon" a-ğızı baylarımızı "dünyayı cinlerin idare ettiği" söylemeye kadar bile götürmektedir.

LÜBNAN VE FİLİSTİN HALKLARI KAZANACAKTIR

Lübnan'daki tüm dezavantajlara rağmen halkların mücadelesini bastırma ve zaferini önlemek olanaksızdır. Lübnan ve Filistin halkları er veya geç haklı mücadelelerinde zaferle ulaşırlar. Suriye askerî kuvvetleri Lübnan'daki saldırısına son verip Lübnan'dan derhal çekilmelidir. Suriye'nin müdahalesi doğrudan doğruya dünya halklarının baş düşmanı ABD emperyalizmine ve onun ortadoğudaki uzantısı siyonizme hizmet etmektedir.

Emperyalizme karşı yıllardır savaşan Ortadoğu halklarının birliği ve tüm dünya ilerici güçleriyle olan dayanışması sonucu Filistin ve Lübnan halklarının mücadelesi emperyalizmi zeminine gömecektir. Ortadoğu halkları emperyalizme ve siyonizme karşı mücadeleye birlik olmalıdır. Barış Orta Doğuya emperyalizminin koymasıyla gelecektir. Lübnan ve Orta Doğu sorunu uluslararası antlaşmaların gölgesinde çözümez. TA YIN EDİCİ OLAN ORTA-DOĞU HALKLARININ KURTULUŞA KADAR SAVAŞIDIR.

Tel-Zaatar Direnişi ; Mazlum Halkların Mücadelesinin Bir Anıtıdır!

Lübnan'da Amerikan emperyalistleri, emperyalizmin ne olduğunu bir kez daha ispatlıyorlar.

Lübnan'da faşist falanjistler ve siyonistler faşizmin ne olduğunu bir kez daha ispatlıyorlar.

Ve Lübnan'da ezilen halklar ve halkın fedaileri ulusal kurtuluşun ve devrimin ne olduğunu bir kez daha ispatlıyorlar.

Lübnan'da iç savaş devam ediyor...

Şimdi Lübnan'da ezilen halklar ve halkın fedaileri dünyayı gezen seyrediyor, arpacığı görüyorlar ve arpacığın noktalandığı yerde ÇIRKEFLİ: ABD emperyalizmini ve onun işbirlikçileri faşist falanjistleri ve istilacı Suriye ordusunu. Şimdi de fedailerin elleri hiç mi hiç titremiyor. Çekiyorlar tetiği: Barutu ateşleyen öfkeleri, halkların öfkesi. Çekirdeğe hız veren haçları,

ezilen halkların hancı. Ve bu öfke, bu haç, bu mücadele arzi döne dönme ulaşıyor menzile, bilyacene, üzerine üzerine emperyalizmin, siyonizmin, faşizmin. Filistinliler Ağustos ayında bir kara gün daha yaşadılar. Tel Zaatar göçmen kampında 55 gün ölesiyen direnen filistinlilerin ve halkın fedailerinin 55 gün tek bir yürekle olarak çarpan 30 bin yüreğinden 10 binı susturuldu. Ve Tel Zaatar düşüdü. Fakat onların mücadele bayrağı düşmedi. Sımsıkı yapıştı bu bayrağa tüm filistinliler ve tüm dünya halkları. Ve 30 bin filistinlinin şanlı direnişinde, ölüme gidişinde tüm devrimciler yeniden öğrendi na sil ölesiyen savaşılacığını, KURTULUŞA KADAR SAVAŞILACAGINI.

Ve vatansızlığın, insanlık onurundan yoksunluğun, köleliğin acısını bilen ve kendisini köleleştirini başışlamayı bilmeyen filistin halkının öfkesi hele taptaze çocukla-

rın gözbebeklerinde parıldayan mücadele hala dimdik yaşıyor. Tıpkı Paris Komünü'nde, Madrid ve Stalingrad direnişlerinde olduğu gibi, Kızılder'e de olduğu gibi... Tarihın şaşmaz kuralı bu. Tel Zaatar'da da kanıtlandı. Tel Zaatar düşürüldü AMA EZİLENLERİN MÜCADELE BAYRAĞI DÜŞMEDİ. Ta Paris Komünü'nden beri bu bayrak elden ele geçiyor, yükseliyor, zafer mutlak ezilen filistinlilerin de olacak. Tıpkı Vietnam'da, Kamboçya'da Angola'da olduğu gibi. Sanılmısın ki, filistin halkı silaha sarılmadan önce kendi vatanlarını sahip olmak için bağımsızlığı için barışçıl yolları denemedi. Elbette denedi. Ama emperyalizmin karakteri gereği barışçıl çözüm olmadı. Ve filistin halkı kurtuluşu için tek çaresi olan silaha sarıldı. Tıpkı emperyalizme karşı savaşın hiçbir yerinde silah patlatmadan, katliamlar yapıpandan gitmeyen emper-

yalizm Filistin'den de gitmeyecektir. Ulusal ve sosyal kurtuluşun gündüzdeki mutlak önkşölüdür bu. Ve bu uğurda verilen halk savaşları, emperyalizme ve oligarşilere karşı, yani yerli-yabancı bir avuç sömürücüye karşı olan tüm sınıf ve tabakaların, tüm yurtseverlerin savaşlarıdır. Halk Savaşları, diğediğ, onlarca yıl süren silahlı mücadeleye gerçekleştirebilir...

Evet, şimdi kötü günler yaşıyor Lübnan ve Filistin halkları. Günün gün yüzünde bir yara gibi açığı ve kanını akıttığı ulusal ve sosyal mücadeleye günleri, iç savaş günleri. Kuşkusuz güzel günler de yavaşca bak bu halklar. Günün gün yüzünde kızıl bir lüle gibi açığı, bağımsızlık ve sosyalizm günleri...

SELAM SANA FİLİSTİN HALKI, ŞANLI TEL ZAATAR! BİN SELAM!

VE DÜŞMANLARIN SELAM İSTER:GEZDEN, GÖZDEN, ARPACIKTAN!

Liberalizmle Mücadele Edelim.

MAO ZEDUNG (7 Eylül 1937)

Biz aktif ideolojik mücadeleden yanayız; çünkü bu mücadele, Parti ve devrimci örgütler içinde savaşımızın yararına olan birliği sağlayan silahtır. Her Komünist ve her devrimci bu silaha sarılmalıdır.

Buna karşılık liberalizm, ideolojik mücadeleyi reddeder ve ilkesiz barıştan yanadır; bu yüzden yozlaşmış ve bayağı bir tavra yol açar, Parti ve devrimci örgütler içindeki bazı birimlerde ve bireylerde siyasi soysuzlaşmayı doğurur.

Liberalizm, kendisini çeşitli biçimlerde gösterir.

Bir kimse açıkça hata isledığında, barış ve dostluk uğruna isli olurluna bırakmak; eski bir tanıdık, bir hemseri, okul arkadaşı, yakın bir dost, sevilen biri, eski bir meslektaş ya da alt kademeden eski bir arkadaşta diye ilkelere bağlı tartışmadan kaçınmak. Ya da arayı bozmamak için meseleye derinliğine girmeyip söyle bir dokunup geçmek. Bunun sonucunda hem örgüt hem de o kişi zarar görür. Bu, liberalizmin birinci biçimidir.

Düzensizlikten örgüte aktif olarak itlemek yerine, özel çevrelerde sorumsuz eleştirilere girişmek. Kişilerin yüzlerine karşı hiç bir şey söylemeyecek arka arkasından keşif etmek ya da toplantıda bir şey söylemeyecek sonradan dedikodu yapmak. Kolektif hayatın ilkelerine kulak asmayıp kendi bildiğini okumak. Bu, liberalizmin ikinci biçimidir.

Kendini sahsen ilgilendirmeyen işlere kayıtsız kalmak; yanlış olanı pek iyi bildiği halde, mümkün olduğu kadar az şey söylemek, açık göz davranıp kaçak güreşmek; sadece, suçlanmaya bakmak. Bu, liberalizmin üçüncü biçimidir.

Emirlere uymayıp kendi görüşlerini herseyin üstünde tutmak. Örgütten özel bir ilgi beklemek, buna karşılık örgüt disiplini tanınamak. Bu, liberalizmin dördüncü biçimidir.

Birlik, ilerleme ya da çalışmanın gerektiği gibi yapılması için hatalı görüşlere karşı tartışmak ve mücadeleye girişmek yerine, kişisel saldırılarda bulunmak, hır çıkarmak, kişisel kin gütmek ya da öc almaya bakmak. Bu, liberalizmin beşinci biçimidir.

Karşı çıkmaksızın yanlış görüşleri dinlemek ve hatta karşı-devrimci düşünceleri duyup da haber vermemek, bunları sanki hiçbir şey olmamış gibi süketle karşılamak. Bu, liberalizmin altıncı biçimidir.

Kitleler arasında olup da propaganda ve ajitasyon yapmamak ya da kitلة toplantılarında konuşmamak, kitleler içinde araştırma ve inceleme yapmamak; tersine, kitleler karşısında kayıtsız kalmak, kitlelerin derinleri ile hiç ilgilenmemek, bir Komünist olduğunu unutarak Komünist olmayan sıradan biri gibi davranmak. Bu, liberalizmin yedinci biçimidir.

Birinin kitlelerin çıkarlarına zarar verdiğini görüp de tepki duymamak, onu vazgeçirmemek, engellemek ya da ikna etmemek ve bunu sürdürmesine göz yummak. Bu, liberalizmin sekizinci biçimidir.

Belli bir plan ya da yön olmadan, gönülsüz, baştan savma çalışmak gün dolurumaya bakmak, "gözetimci kapırım, vazifemci yaparım" tavrı takınmak. Bu, liberalizmin dokuzuncu biçimidir.

Kendisini devrime büyük hizmetlerde bulunmuş saymak, kıdemli olmakla böbürlenmek, büyük görevler için yetersiz olduğu halde küçük görevlere dudak bükme. Çalışmada savruk, öğrenmede gevşek olmak. Bu, liberalizmin onuncu biçimidir.

Hataların farkında olmak, ama onları düzeltme yolunda hiç bir çaba göstermemek, kendine karşı liberal bir tavır takınmak. Bu, liberalizmin on birinci biçimidir.

Daha bir çoğunu sayabiliriz. Ama bu on bir tanesi başlıca biçimleridir.

Bunların hepsi de liberalizmin birer ifadesidir.

Liberalizm devrimci bir topluluğa son derece zararlıdır. Birliği kemiren dayanışmayı zayıflatan, kayıtsızlığa yol açan ve ayrılık yaratan yıkıcı bir şeydir. Devrimci safları sağlam bir örgütlenmeden ve sıkı bir disiplinlinden yoksun kılar, siyasatlerin uygulanmasını engeller. Parti örgütlerini Partinin önderlik ettiği kitlelerden koparır. Bu, son derece kötü bir eğilimdir.

Liberalizm, küçük burjuva bencilliklerinden kaynaklanır, kişisel çıkarları birinci plana alır, devrimci çıkarları ikinci plana iter ve bu da ideolojik, siyasi ve örgütsel liberalizme yol açar.

Liberal kimseler Marksizmin ilkelerini soyut birer dogma olarak görürler. Marksizmi kabul ederler ama onu uygulamaya ya da hakıyla uygulamaya yanaşmazlar. Bu kimselerde Marksizm vardır, ama aynı zamanda liberalizm de vardır. Marksizmden söz eder, liberalizmi uygularlar. Marksizmi baskalarına, liberalizmi kendilerine uygularlar. Bunlar her iki malı da dağarcıklarında bulundurlur ve her birini kullanacak yer bulurlar. Bazılarının kafası iste böyle isler.

Liberalizm, oportünizmin bir ifadesidir ve Marksizme tamamen aykırıdır. Olumsuzdur ve objektif olarak düşmana hizmet eder; içimizde sürüp gitmesinden düşmanın hoşnut olması bundandır. Bu niteliğinden dolayı liberalizmin devrim saflarında yeri olmamalıdır.

Olumsuz bir özü olan liberalizmin üstesinden gelmek için olumlu bir özü olan Marksizmi kullanmalıyız. Bir Komünist meselelere etraflı bir şekilde bakmalı ve sağlam ve faal olmalıdır; devrimin çıkarlarını canı gibi korumalı ve kişisel çıkarlarını devrimin çıkarlarına tabi kılmalıdır. Partinin kolektif hayatını sağlamlaştırmak ve Parti ile kitleler arasındaki bağları güçlendirmek için her zaman ve her yerde ilkelere bağlı kalmalı ve bütün yanlış düşünceler ve eylemlerle bıkmadan insanın mücadelesini emelidir. Parti ve kitlelerle, herhangi bir kimse ile ilgilendiğinde daha fazla ve gene baskalarıyla, kendisi ile ilgilendiğinden daha fazla ilgilenebilir. Ancak böylelikle Komünist adına hak kazanabilir.

Bütün sadık, dürüst, faal ve açıksozlü Komünistler, aramızdaki bazı kimselerin gösterdiği liberal eğilimlere karşı koymak için birleşmeli ve onları doğru yola getirmelidir. Bu, ideolojik cephezdeki görevlerden biridir.

(Seçme Eserler, c.2, sf.26)

SAFLARIMIZDAKI HATALI EĞİLİMLERİ DÜZELTELİM

Bazı kurallar vardır ki herkes tarafından bilinir. Buna rağmen büyük bir çoğunluk bu kuralları bilmezlikten gelir. Öyleki, her zaman gündeme getirilmesi, her zaman hatırlanması gereken kurallardır bunlar. Çünkü lafta kabul edilmiş, onların kavrandığını onlara inanmış olduğunu göstermez. Çünkü "ayinesi iş tür kişinin lafa bakılmaz".

Biz burada devrimci davranış biçimleri hakkındaki kuralları üzerinde duracağız. Ve aşağıda yazılanları yani davranış biçimlerinin kurallarına uymamanın yanlışlığını ve yapılmaması gerektiğini hemen bütün arkadaşlarımızın bildiğini, biz de biliyoruz. Ancak, bu yazı sabırla ve üzerinde durarak düşünerek okunmalıdır. Şöyleki: aşağıda belirtilen her husus, ilk önce okuyucu tarafından dürüst bir şekilde kendine aranmalıdır. Böylece, genel olarak davranış biçimleri gözden geçirilmelidir. "İğneyi kendine çuvaldızı başkasına batır" sözünü ilk önce çuvaldızı kendimize batırarak, yani en sıkı şekilde özleştirmemiz yaparık da yorumlamalıyız.

Başlamadan önce önemli bir noktaya değinmek istiyoruz. Burada yaptığımız tespitler bir "parti disiplini" çerçevesinden konmuşlardır. Devrimci Gençlik Hareketinin bugünkü konumundaki yanlış eğilimler gözünü-e sınıması ve bu yüzden uygulanması zaten olanaksız olan ideal kuralları tartışma dışında bırakılmıştır. Devrimci Gençlik Hareketi, demokratik kitle örgütü düzeyinde ele alınmış ve bu platformun davranış biçimleri incelenmiştir. Bu bakımdan, yazımızda kullandığımız "örgütlü mücadele" ve "örgüt disiplini" kavramlarından bunu kastetmişizdir. Bu belirlemenin ışığında, demokratik kitle örgütlerinde mücadele veren devrimci arkadaşlardan devrimci-olmayan davranış biçimlerinden sakınmalarını istemekteyiz. Şurası açıkki, bazı arkadaşlar bu önerilerimizi "keskinlik" diye yorumlayacaklardır. Böyle arkadaşlara bir çift sözümüz var:

"keskinlik" olgusunun iki anlamı olabilir. Birincisi, devrimci kuralları subjektif olarak kabul etmek, objektif olarak uygulamamak. İkincisi, mevcut koşullarda gerçekleşmeyecek olan öneriler getirmek. Birinci durum, barakin devrimciliği, en azından dürüstlikle bağdaşmaz. İkinci duruma bakılarak da bizim tespitlerimizin mevcut koşullara uyumlu olmadığı, bu konuda söz konusu yanlışların düzeltilmesinin olanaksız olduğu ileri sürülebilir. Evet, Devrimci Gençlik Hareketinin yeraldığı ortam ağırlıkla küçük burjuvazinin sınıfsal yapısının etkisindedir. Devrimci Gençlik Hareketinin unsurları, küçük burjuva kökenli olmaları bir yana, hala bu sınıfsal özellikleri taşımaktadır. Bu objektif bir tespittir. Eleştirdiğimiz küçük burjuva pisliklerinin maddi temelleri vardır. Şimdi, bu ortamda proleter devrimci olma kararı arkadaşlar ne yapmalıdır? Onların "proleterleşmesi" yalnızca fabrikalarda üretmekle katarak mı mümkün olacaktır? Öyleyse, gençlik içindeki mücadeleden proleter devrimci yetiştireceğiz mi? Sorular arttırılabilir. Bu tür sorular tüm iyniyetli arkadaşlara takılı olan sorulardır. Besbelli ki, gençlik hareketi içinde küçük burjuva etkenlerin ağırlıkta olması, bizimimizdeki proleter devrimci anlayışı bir silah olarak kullanıp bu objektif duruma

iradeci bir yaklaşımla müdahale etmemizi engellemez. Bu bilinci ve kararlılığı sahip olan Devrimci Gençlik Hareketindeki aktif arkadaşlar, küçük burjuva pisliklerden kurtulabilmek için azami çabayı gös terdiklerinde, bu ortamda bile devrimci davranış biçiminin aşgari düzeyi yaratılmış olur. Böylelikle, bu arkadaşlar kendilerini birer proleter devrimci aday olarak hazırlayabilirler. Kaldı ki, küçük burjuva dürüstlüğü çerçevesinde bile bizim tespitlerimizi hayata geçirmek mümkündür...

Bununla birlikte, bizim devrimci-olmayan davranış biçimleri olarak yaptığımız tespitlerden hiç olmazsa bir kısmını, örneğin içki içmek, filitrelili sigara içmek, camının istediği zaman görev almak gibi davranışları doğal karşılayan ve devrimciliğe çok ögreniciliği bir görev olarak kabul eden arkadaşlar bulunabilir. Biz böyle arkadaşları kinamıyoruz. Ve kesinlikle onların anti-faşist saflardan dışlanmasını da önermiyoruz. Elbette bu arkadaşlar gerçekte devrimci olmasalar bile, tutarlı birer demokrat sayılabilirler. Bu bakımdan devrimci hareket için yararlıdırlar da. Ancak, hem kendisini proleter devrimci olarak "aday" gösteren ve bu yüzden sorumluluklar yüklediği halde bunun yaptırımını yerine getirmeyen "militan" arkadaşlar bizim aşağıdaki eleştirilerimizle muhatap sayılmadıkları. Biz, herkesin aşağıdaki yanlış tavırlara düşmemesini "isteriz", ama herkesin sosyalist olamayacağını da biliriz... Neyse, sözü fazla uzatmadan devrimci-olmayan davranış biçimleri hakkındaki tespitlerimizi sıralamaya başlayalım.

Devrimci Hareket saflarında "liberalizm" dogrudan dogruya siyasi yozlaşmaya ve siyasi çürümeye tekabül eder. Bir devrimci hareketin gelişmesi, egemen sınıflara karşı verilen mücadelenin tutarlı olabilmesi için her türden liberalizm eğilimlerinin tasfiye edilmesi zorunludur. Biz burada, ilk önce Mao Zedung'un sergilediği boyutlarıyla genel olarak liberalizm, ya da liberalizmin "bağıca tipleri" üzerinde duracağız.

Devrimci ilişkilerin yerine "ahbab çavuşluk" ilişkilerin konulması liberalizmdir. Ahab çavuşluk ilişkileri siyasi yakınlıktan daha çok kişisel yakınlığı gözeten ilişkilere. Kimi arkadaşlar kendi aralarındaki ilişkilerde siyasi bağlar yerine okul arkadaşlığı, hemşehirlilik gibi bağları ön plana çıkarabilmekte, böylece de "okul govenizmi", "şehir govenizmi" dogmaktadır. Siyasi bağların ağırlıkla sözkonusu olmadığı bir ortam her türlü yanlış eğilimin gelişmesine açıktır. Böyle bir ortam içinde, eleştiri - eleştiriyi yöntemi, devrimin genel çıkarlarını ön planda tutma anlayışı unutulmakta, bunun yerini devrimci olmayan davranış biçimleri almaktadır. Bu davranış biçimlerinden birisi, bildiği gibi, "dedikoduculuk"tur. Bu yanlış anlayış özellikle devrimci harekette çok tehlikeli sonuçlar doğurur: Gerçekle ilgili olmayan olaylar, sanki gerçekleşmiş gibi ve hatta abartılarak anlatılır; kişiler ve diğer siyasi gruplar hakkında spekülasyonlar yapılır. Kaldı ki gerçekte ilişkisi olsa bile herhangi bir konunun sorumsuzca konuşulması, iyniyetli bir "sohbet" havası içinde dahi dogrudan dogruya egemen sınıflarına yararı: Polis ve MIT devrimcilerin özel hayatları hakkında bile ayrıntılı bilgi edinme konusunda

pek isteklidir. (Eski İçişleri bakanlarından F. Sükan'ın, "biz devrimcilerin nefes alışlarından haberdarız" sözü abartmalı ve hayal mahsülü olmasına rağmen, ibret için hatırlanmalıdır!) Bu yüzden sağda solda devrimci arkadaşlarımız hakkında gelişigüzel sözötmek, onların özel hayatlarını bile "sohbet konusu" yapmak oldukça zararlıdır. Bu zararın, sohbetin konusu devrimci ilişkilere yöneldiğinde hangi boyutlara ulaşabileceği elbette tartışılmaz...

Demekki, liberalizmin bir görünümü de hangi konuda olursa olsun: gevezelikler. En legal çalışma alanlarında bile devrimciler, egemen sınıfların işine yarayacak hertürlü alimiyete (açıklığa) karşıdır ve gizliliği esas alırlar. Öte yandan "gevezelik" sayesinde ortağı "balon haberler" kaplayabilmektedir. Kaynağın neresi olduğu bilinmeyen ve çoğu zaman da polis tarafından ortaya atılan yalan haberler bir anda heryanı kasıp kavurabilmektedir. Örneğin, filan yere faşistlerin kanlı bir saldırı yapaacağı v.b. türünden haberlerle herkes telaşa kapılmaktadır. Unutulmamalıdır ki, eğer örgütlü mücadeleye inanılıyorsa, böyleli "istihsarata" sahip arkadaşlar yalnızca yönetici arkadaşları haberdar etmelidir. Çünkü gereken tedbirler sakın bir şekilde örgüt tarafından alınabilir. Öte yandan, "ayaklı gazete" görevini gören arkadaşların yanısıra, herşeyi öğrenmek isteyen "meraklı" arkadaşlar da vardır. Halbuki genel kural olarak, kendisine devrimciyim diyen bir kimse bilmesi gerekenleri ve bilmemesi gerekenleri mutlaka ayırtmalıdır. Eger örgütlü bir mücadele içinde yer alıyorsa bilmesi gerekenler, örgütün genel olarak kitlere yaptığı açıklamalardır ve herhangibir arkadaşın bir görevi yerine getirmesi için özel olarak bilgilenebilir. Eğer örgüt bunu yine yetkili arkadaşlar kendisine iletirler. Bunun ötesi, merak ihtiyacını tatmin etmekten başka birşey olmayan ve de "yararsız" bilgiler sahip olunduğu için de zararlı eğilimlerin doğmasına yol açan bir durumdur. Kaldı ki, iyiniyetli ama meraklı arkadaşlar ile saflarımıza sızmış olan polis ajanlarının kötünüyetli ve meraklı unsurlarını ayırtmak de çok güç olacaktır...

Yine gevezeliğin diğer bir türü de "hava attırma"dır. Bazı arkadaşlar, önemli şeyleri biliyormuş, her şeyi yapabilişmiş pozlarda ortaklıkta dolaşmakta ve böylece kendilerini başkalarının gözlerinde "büyük" göstermek istemektedirler. Elbette böylelerinin foyası meydana çıkınca, diğer arkadaşlar tarafından doğal olarak küçümsenmekte ve hatta alaya alınmaktadır. Unutulmamalıdır ki kendisine "devrimci" diyen bir kimse, çok şey bilse ve çok şey yapabilese bile herşeyden önce alçak gönüllü olmalıdır. Ayrıca teorik konularda "bilgi" geçiren arkadaşlar da vardır. Bunlar, tartışmalarda kendi görüşlerinin en doğru olduğunu, inançları ve kesinlikle ikna olmaya açık değildirler. Elbette bu arkadaşlar da, insanın ne kadar çok öğrenirse "cehaletinin" o kadar çok artacağı, yani öğrenmesi gerekenlerin o kadar çok artacağını unutan arkadaşlardır. Ve özellikle de, bir öğretmen olmadan önce bir öğrenci olunması gerektiğini göz ardı eden arkadaşlardır. İşte "hava attırma" diye tanımladığımız bu tavırların tümü de liberalizmin bir başka çeşididir.

Bütün bunlar, örgütlü mücadelenin önemini kavrayamaktan doğmaktadır. Bu yüzden, örgüt içindeki liberal tavırlar üzerinde ısrarla durmamız gerekiyor. Her şeyden önce şu konuda mütefek olunmalıdır: Örgütlü mücadele içinde gönüllü olarak yer alınır. Böylece de bu örgütün ilkeleri, çalışma esasları, yaptırımları ta başından gönüllü olarak

kabul edilmiş demektir. Ya bu yaptırımların gerekleri yerine getirilecektir, ya da mücadelenin dışında, hiç olmazsa aktif çalışmanın dışında kalınacaktır. Çünkü örgüt kimseden, yakasından tutularak, örgütlü mücadeleden aktif unsuru olmaması istenmemektedir. Öyleyse, gönüllü bir şekilde görev alınmasına rağmen hala asgari yaptırımların bile yerine getirilmesinde direnilirse, böylesine "bozgunculuktan başka birşey denilemez.

Bütün devrimci örgütlerde, örgütsel işlerlik, genel olarak demokratik merkezîyetçilik anlayışında ve özel olarak eleştiri-özleştirici mekanizmasında anlam kazanır. Burada, herkesin bildiği bir deyiş tekrarlayalım: Özleştirici yapmak, "günah çıkartmak" değildir. Ve eleştiri yapılırken de mutlaka alternatif getirilmelidir. İşte bu devrimci anlayış çeşitli görünümde bozuma uğrayınca, örgüt içi liberalizmin esas kaynağı olmaktadır. Şimdi bunun üzerinde kısa örnekler verecek duralım.

Devrimci bir örgütün yöneticileri, elbette, genel olarak kitlere ve özel olarak da kadrolara hesap vermek zorundadırlar. Ancak bazı arkadaşlar örgütlü mücadelenin yaptırımlarını yerine getirmedikleri halde yalnızca "hesap sormayı" bir alışkanlık haline getirmektedirler. Elbette böylelerinin eleştirilerinin dikkate alınmaması çok doğaldır.

Karşılıklı hesap verme anlayışını geçersizleştiren bir diğer davranış biçimi ise "çekişenlik"tir. Bu olgu çeşitli biçimlerde kendisini göstermektedir: Konuşma "yeteneğinin" olmadığı sanan arkadaşlar, genel toplantılarda görüş getirmekten çekinmektedir. Teorik yeterliliği az olan arkadaşlar ise yanlış bir şey söylerim korkusuyla konuşmaktadırlar; kimileri de eleştiride bulunduğ zaman kendisinin de eleştirileceğinden çekinmektedir. Bunların yanısıra, bazıları da "beni ilgilendirmez" anlayışıyla bireyci bir tavır takınarak genel meseleler üzerinde konuşmamaktadır. Yahut da, gerçekten iyiniyetli olan çoğu arkadaş, başkalarını "incitirim, üzürüm" kaygısıyla eleştiride bulunmamaktadır. Bütün iyiniyetine rağmen, "peygamber tavrı" denilen bu davranış devrimcilerde yakışmaz. Çünkü devrimciler her kimsden gelirse gelsin yanlışlarla uzlaşmazlar, tersine onların üzerine giderler. (Elbette burada gelişmeleri çözüme yöntemine dikkat etmelidir. Kendi saflarımız içindeki gelişmeler antagonist olmayan yani "halk içindeki" gelişmelerdir ve çözüm yöntemleri ikna etmeye dayanır; bu anlamda "yanlışlarla uzlaşmazlar" derken, onların eleştirilerinde ortadan kaldırılabileceğini kastetmiyoruz.)

Eleştiri konusunda bu iyiniyetli tavırların tam tersi "kötünüyetli" tavırlara da rastlanılmaktadır. Sırf kişisel garaz güttüğü için başkalarının "açığını" yakalamaya çalışmak ve bu yüzden, "eleştirmek için eleştirmek" de söz konusu olabilmektedir. Böyleleri, kişisel çıkarlarını devrimci çıkarlardan üstün tutanlardır, veya daha hafif bir deyim kullanırsak: duygusal davrananlardır. Öte yandan, kendisini eleştirilere karşı kişisel garaz güdenler de vardır. Böyleleri, kendisini eleştirenlerle arkadaşlık ilişkilerini bile kesebilmektedirler... Bu eleştiri-özleştirici konusunda elbette daha çok şey söylenebilir: örneğin, yüzeysel eleştiri, soyut eleştiri, gereksiz konularda eleştiri v.b. Ancak belirttikimiz gibi, bütün bu yanlış anlayışlar liberalizmin değişik tezahürlerinden başka birşey değildir.

Son olarak da pratik içindeki liberal tavırlara değinelim. Diyebiliriz ki, devrimci harekete en çok

zarar getiren liberal eğilimler, mücadele pratiğine yansınırlardır. Bunlardan en belirgin örnekleri: üstlenilen görevleri yerine getirmemesi için gereken çabanın gösterilmemesi, üstlenilen bir işi yarıda bırakmayı ya da "ben kafamın bastığı işleri yaparım" diye keyfi bir anlayışla görev kabul etmeyi, kendisine verilen görevi başkalarına devretmeyi, "küçük işleri" küçümsemeyi v.b. gösterebiliriz? Aşağıda pratik içindeki liberalizm özel olarak ele alacağımız için şimdilik bu tavırların kişinin, siyasi kararsızlığından kaynaklandığını belirtmekle yetinelim.

DAR PRATİKÇİLİK : Bu anlayışa, kimi zaman teorik seviyenin düşüklüğünden de kimi zaman "Ma siyasi perspektifin ortadan kalkmasında başvurulmaktadır. İlk önce, "dar pratikçilik" ten neyi kastettiğimizi belirleyelim: Dar pratikçilik, devrimciliği yalnızca faaliyetlerle dövmek olarak görür. En iyi kavga eden, en fazla faşist döveni en keskin ve en tutarlı devrimci saymaktadır. Siyasi görevlerin bir bütünlük arz ettiğini unutmak ve militan mücadelenin siyasi mücadelenin emrinde olduğunu kavrayamamaktır.

Nasıl ki proletaryanın öz örgütü bir savaş örgütü olarak anlam kazandıysa, gençlik örgütleri de birer militan örgütleri oldukları sürece gençlik yığınlarını yönlendirebilirler. Fakat bunun gerçekleşmesi için de kesinlikle dar pratikçiliğe başvurulmamalıdır. Çünkü mesele yalnızca bu açıdan bakanlar, bir faşist saldırının başarıya ulaşmasında hemen umutsuzluğa kapılırlar ve "herşeyin kötü gittiği" zihniyetine saplanırlar. Veya herhangibir pratikte faşistlere karşı kazanılan bir başarı, böylelerinin herşeyin kolaylıkla halledilebileceği zihniyetini yansıtan içi boş bir coşkuya itebilir.

PASİFİZM : (SİYASİ KARARSIZLIK VE SORUMSUZLUK) Burada, oportünizmin genel karakteri olan "pasifizm" üzerinde durmayacağız. Kelimenin dar anlamıyla pasifizm, pratik içinde ki tutarsızlıklardan birisi olarak ele alacağız. Bu anlamıyla pasifizm, yukarıda anlattığımız "dar pratikçiliğin" tersi bir anlayış olarak ve çoğunlukla da bunun bir sonucu olarak ortaya çıkmaktadır. Belirttiğimiz gibi, meseleyle siyasi bir perspektiften bakılmayan, pratik içindeki herhangi bir yenilgiden sonra hemen pasifizmin kucağına düşmektedirler. Böyle arkadaşlardaki kararsızlığın yol açtığı bu durumu yok etmek için herşeyden önce onların siyasi kararlılığına sahip olmaları doğrultusunda çaba harcanmalıdır.

Pasifizm, daha değişik ve daha kamufle biçimlerde de kendisini gösterebilir: Bunların başında, "küçük" işleri küçümseyerek bunları görev olarak kabul etmeme gelir. Kendilerini yalnızca "büyük" işlere layık görülenler, "küçük" işleri yerine getirerek becerilerini kanıtlamadıkları sürece hiçkimse de onları görevlendirmeye layık görmez ve böylece pasifizmin rehabetinde yaşayıp giderler. Bu "küçük" iş kabul etmeme anlayış, kendilerini pratikte ispat eden ve becerilerini uygun daha karmaşık görevleri yerine getiren arkadaşlarda bile ortaya çıkmaktadır; elbette, herkesin yeteneğine göre istihdam edilmesi genel bir kuraldır ama çok yetenekli arkadaşlarımızda gerektiği zaman "küçük" işleri yerine getirmenin zorunluluğu yine bir kural sayılmalıdır.

Bir başka pasifizm de, kendisine verilen görevi başkasına devretmektir. Hem görev kabul edip hem de bu görevi yerine getirmemek, en azından dürüstlükle bağdaşmaz. Başkasına iş devretme anlayışı ister tembellikten kaynaklansın isterse

de başka "önemli" nedenler gösterilebilir, sorumluluğun bir ifadesidir. Başka "önemli" işleri bahane edenler, görevlerini sıraya koymasını bilmezlerdir. Bu eğilim kimi zaman da, kendisine verilen bütün görevleri, altından kalkıp kalmayacağını düşündükten kabul eden iyiniyetli arkadaşlarda da görülür. Elbette, aynı anda bir sürü iş gerçekleştirilmeyeceği için, bu kez hiçbirisi yapılamamaktadır. Bu sorunun çözümü, bir işi bitirmeden başka bir iş kabul etmemek ve görevleri somut koşullara göre sıraya koymasını becerilebilmektir. Eger, sözkonusu arkadaşın daha "önemli" bir işi yerine getirmesi gerekiyorsa, bu arkadaş eski işini kendisi iptal etmemeli, yetkili bir arkadaşın denetiminde o işin yapılmasını sağlama bağlamalıdır...

Şu ya da bu şekilde kendisini gösteren SİYASİ KARARSIZLIK'ın yol açtığı pasifizm üzerinde özel olarak durmak gerekir:

Herşeyden önce, siyasi kararsızlığa sahip bir kimse ne kadar "aktif" olursa olsun, ulaşacağı nokta kuşkusuz pasifizmin batagıdır. Çünkü siyasi pratik, el titremelerini, hedefsizliği ve yapılması gerekeni bilmemesi affetmez. İşte bu yüzden olaylara pragmatik ("yararçı") açıdan yaklaşan arkadaşlar, "mücadelede nereye kadar gidebilirim oraya kadar beraber" diyen arkadaşlar, siyasi bir çerçeveden asgari ilkelere in kavrayamadıkları sürece zik zaglar çizerler, ağır karamsarlığa kapılırlar, içinde buldukları çözümsüzlüğün "çözümü"nü hareketlilikte ararlar. Ya da böyleli arkadaşlar için meselenin çözümü şöyledir: "kafamın bastığı işleri yaparım, kafamın basmadığı işleri yapmam!" u arkadaşlar, bir siyasi pratik içinde zaten "kafasızın bastığı" için yer aldığı unutan arkadaşlardır. Yani ilkesizliğinin, kurallara ve yaptırımlara uyma zorunluluğunun mevcut olmadığ bir pratikte devrimci görevler zaten yerine getirilemez. Öyleyse, bunun dışında herkesin kafasının bastığını ("aklına esenleri") yapması demek, herkesin keyfine göre davranması, örgütlü mücadelenin mevcut olmaması demektir. Ki bu da pratikte örgütsüzlüğü savunmak anlamında pasifizm ve gerçek anlamda eylemsizlik, pasifizmi savunan liberalizmdir.

Bu anlayış kendisini: sorumluluk kabul etmeme, insiyatif kullanmama ve verimli olmama şeklinde de göstermektedir. Herşeyden önce, genel olarak sorumluluğun kolektif olduğu ve özel olarak bir kolektivite içinde bulunmanın bir sorumluluk gerektirdiği bilinmelidir. Bunun bilinmemesi demek, sorumluluk yüklenmeye yanaşmamak demektir. Ve kişisel sorumluluklar ne kadar tutarlı ele alınır, kolektif sorumluluğun o ölçüde geçerli olacağı apaçiktır. Bu yüzden, sorumluluk duygusu taşımayan arkadaşlar, kendi rahatına önem veren liberal arkadaşlardır. İkinci olarak, sorumluluk anlayışının insiyatif kullanmayı zorunlu kıldığı da bilinmelidir. Demokratik merkezîyetçilik; çalışmaların merkezi kılınmasında ve aynı zamanda herkesin, her çalışma grubunun pratik içinde yaratıcı olmasında, insiyatif kullanmasında anlam kazanır, insiyatif kullanmayan arkadaşlar da, devrimci çalışmayı kavraymayan, hep başkasından emir bekleyen, yaratıcı olmayan tembel arkadaşlardır. Üçüncü olarak, sorumluluk yüklenmemek ve insiyatif kullanmamak, çalışma alanında verimli olmamak demektir. "Doğlar alışverişte görsün" anlayışıyla sürdürülen bir çalışmanın verimli olacağını sarmak anlamazdır. Bunun çözümü olarak, devrimci atılım, Stalin'in deyişyle: "eylemsizliğe, yerleşmiş verimsiz alışkanlıklara, tutuculuğa, zihin durgunluğuna, eski geleneklere kölece bağlılığa karşı bir panzehir"

DEVİRİMCİ SAYFA 15'de.

ANTI-FAŞİST EYLEMLERİMİZİ ÜLKE ÇAPINDA BİR PROGRAM DOĞRULTUSUNDA YÜKSELTİM

SAYFA 3'den DEVAM

durmadan teşhir etmelidir. Bozguncu eğilimlerin eylem birliğini engellemesi önlenmelidir. Kendiliğinden eylem anlayışının bir özelliği de eylemi yığınların kendiliğinden tepkilerine tabi kılmaktır. Her türlü revizyonist pasifist eğilimler devrimci eylemi kitlelerin kendiliğinden hareketlerinin kuyruguna takma şeklinde kendini gösterir. "Mücadele biçimlerinin yığınların somut gereksinimlerinin bir ürünü olması gerektiği" şeklinde devrimci ilkeyi dar bir şekilde yorumlayarak, yığınların "somut gereksinimlerini" ekonomik-demokratik taleplere hapsederek, kitlelerin kendiliğinden bilinçlerinin seviyesine indirirken çoğu kere kitlelerin gerisinde kalırlar. Şöyle düşünürler: "Sözgelimi bir gecekondu mahallesinin duvarlarına "Tek Yol Devrim" "Kahrolsun Faşizm" yazıp halkı yürüyüş yapmaya çağırırsak böyle bir eylem için bir zemin yaratmış olmayız. Ama aynı gecekonducuları yıkmak ve halkı evsiz barksız bırakmak için gelen polise karşı direnmek mücadeleyi zemin oluşturabilir." (Halkın Sesi'nden) Eylem kitlelerin somut gereksinimlerine dayanmalıdır, ama kitlelerin somut gereksinimlerini doğru kavramak gerek; yoksa sen polislin gecekonducuları yıkmaya gelmesini beklerken, o gecekonducuların burjuvaların şatolarını yıktığını seyretmek durumuna düşersin! Eylemde kitle kuyruluğuna düşmek daima dikkat edilecek bir husustur.

Her eylem şüphesiz halkın mücadelesine ne getireceği, doğru düşüncelerin halk yığınlarına kavratılmasına ve halkın güçlerinin örgütlenmesine hizmet edip etmeyeceği açısından değerlendirilmelidir. Sonucu devrim mücadelesine zarar verecek eylemlerden şüphesiz kaçınılmalıdır. Oportünistler bu noktada da ceymi "başarı garantisi" şartına bağlarlar. Onlara göre Mao Zedung'un "Zaferden emin olmadıkça savaşmayacağız" sözleri her eylem için geçerlidir. (Halkın Sesi'nden) Bu düşünceye göre Paris Komünü bir macera sayılmalıdır. (Zira zafer garanti değildi! Hatta Marks daha baştan zaferin imkansızlığını belirtmişti.) Onlar daima benim hayatım devrime çok lazım, bunun için her şeyden önce bunu garantiye almak gerekir diye dü-

şünürler. Onlar yenilgiler olmadan zaferlere ulaşamayacağını bilmeden gelirler. Burunları kanamadan devrim yapmanın yolunu ararlar.

Devrimci gençliğin anti-faşist eylemlerinden bu gibi sorunları incelemeli ve emekçi halkın kendiliğinden anti-faşist eylemine devrimci bir öz kazandırmak için mücadele etmeliyiz.

TEKRARLARSAK KENDİLİĞİNDEN VE TEPKİCİ BİR MÜCADELEDEN ÜLKE ÇAPINDAKİ MERKEZİ BİR SİYASETE BAĞIMLI BİR MÜCADELE DURUMUNA GEÇMEK İÇİN ÇALIŞMALIYIZ.

DEVİRCİ GENÇLİĞİN EYLEM COŞKUNLUĞUNU EMEKÇİ HALKIN KURTULUŞUNA, YÖNELİK MÜCADELENİN BİR PARÇASI HALİNE GETİRMELİYİZ.

HALK YIĞINLARININ ANTI-FAŞİST MÜCADELESİNE DEVİRCİ BİR ÖZ KAZANDIRMAK İÇİN İLERİ ATILMALIYIZ.

(*) Sol hareketin 50 yıllık geçmişi bu konuda ibret dolu bir örnek sayılmalıdır. Ekim devriminin dünya çapındaki yankıları ülkemizde de ifadesini bularak küçük burjuva aydınları çerçevesinde sosyalist hareketlerin oluşmasını sağlamıştı. Fakat ülkemizde güçlü bir işçi sınıfı hareketinin olmayışı (kendiliğinden anlamında) buna karşılık güçlü bir küçük burjuva "devrimciliğinin" ülkemizdeki siyasi gelişmelere damgasını vurması v.b. gibi bir dizi objektif ve subjektif etkenden dolayı sol uzun yıllar bir küçük burjuva aydın hareketi olma özelliğini korumuştur. Bu durum sol hareketin 50 yıllık geçmişine damgasını vuran revizyonizmin, pasifizmin, kuyruluğunun (vede sollar arasındaki hak yığın kokuşma, yozlaşma ve pisliğin) tarihsel koşullarını oluşturmuştur. Başlangıçta yer alan kısmi doğru'lardan da süratle uzaklaşarak, siyasi çizgisinde yer alan sınıfa yabancı unsurları atarak proleter bir istikamette gelişeceği yerde, içine, sınıfa yabancı ne varsa katarak burjuva bir istikamette gelişmeye yönelmiştir. Son zamanlarda piyasaya sürülen sol hareketin geçmişine ilişkin birtakım "hatıra" kitaplarında bu gelişmenin ve çürümenin sonuçlarını izlemek mümkündür.

DÜZELTME

Geçen sayımızda sayfa 10, sütun 2, satır 8'de ki bölüm aşağıdaki gibidir. Düzeltirüzür dileriz.

Bu hususu Mao şöyle açıklıyor: "İçerde burjuva demokrasisini (feodalizmi değil) uygulayan kapitalist ülkeler faşist değillerse, ya da savaş halinde bulunuyorlarsa: ...proletarya partilerinin ödevi işçileri eğitmek, ve uzun bir legal mücadele ile kuvvetlenmek ve böylece kapitalizm kesin yıkıma hazırlanmaktır. (abç) ... Savaşmak istedikleri bir savaş varsa o da hazırlandıkları iç savaştır. Ama bu isyan ve savaş burjuvazi gerçekten aciz kalıncaya kadar, proletaryanın çoğunluğu silaha sarılıp, dövülmeye azmedinceye kadar başlatılmamalıdır. Ve böyle bir isyan ve savaş başlatılma zamanı gelince, atılacak ilk adım şehirleri işgal etmek ve sonra kırsal bölgelere doğru ilerlemektir. Bütün bunlar kapitalist ülkelerin komünist partileri tarafından yapılmaktadır ve Rusya'da Ekim devrimi ile doğrulukları sınanmıştır." Savaşmak istedikleri bir savaş varsa oda iç savaştır denilen kısma kadar olan yerleri Lenin'in çeşitli eserlerinden özdetlediği ni dipnotla belirterek şöyle devam eder Mao: "Ama Çin farklıdır. Çin'in ayırıcı özellikleri bağımsız ve demokratik olmaması, ama yarı-sömürge yarı-feodal olması, yani içerde demokrasinin bulunmaması... emperyalizmden baskı görmesidir... Temelde komünist partisinin buradaki ödevi, isyan ve savaş başlatmadan önce uzun (abç) bir legal mücadele döneminde geçmek değildir... Önce şehirleri ele geçirmek ve sonra kırsal bölgeleri işgal etmek değildir... Çin'de savaş mücadelenin temel şekli, ve ordu örgütlenmenin temel şeklidir. Yığın örgütleri ve yığın mücadeleleri gibi öbür şekiller de önemlidir... ama onların amacı savaşa hizmet etmektir... Çin'de proletarya partisinin temel ödevi, partinin hemen hemen başlangıcından beri karşı karşıya kaldığı ödevi... silahlı mücadeleler örgütlemektir." (abç) (Mao Ze Dung, Askeri Yazılar, sh.353.)

SAFLARIMIZDAKİ HATALI EĞİLİMLERİ DÜZELTELİM

SAYFA 13'den DEVAM.

olarak ele almakta görülmüştür. Aynı zamanda bu atılımın yozlaşmaması için bunu "yeterlilik" ile birleştirmek gerekir. Bu yeterlilik kişinin kendisini işgüzarlıktan ve tembellikten kurtarmasıyla kazanılır. Evet, Lenin'in dediği gibi: "Daha az tutumraklı sözler ve daha çok günlük iş" işte bu sayede genel olarak liberalizm ve özel olarak pasifizm yenilebilir.

Bir işi yarım bırakmak, o işi hiç yapmamaktan, o görevi hiç kabul etmemekten daha tehlikeli ve zararlıdır. Çünkü yarım bırakılarak gerçekleştirilmeye mahkum edilen bir görev onu yerine getirecek olana verme olanağını da ortadan kaldırır, zaman kaybına neden olur objektif olarak devrimci çalışmayı sabote eder.

DISİPLİNSİZLİK: Aslında yukarıda anlatılanların hepsinin kaynaklarından birisi de disiplinsizlik olduğu için, bu olguyu ayrı olarak ele almamız gereksiz görülebilir. Çünkü, devrimci disipline sahip bir kimsenin yukarıdaki yanlışlarını hiçbirisine düşmez. Ancak, komünizm devrimci gençlik hareketi ve onun kitle örgütlerinde çalışma tarzı ile sınırlı olduğundan, başka bir deyişle bu ortamda "katı" disiplinin objektif koşulları zaten mevcut olduğundan bu konu üzerinde özel olarak durmakta yarar görüyoruz...

Her şeyden önce, demokratik kitle örgütlerinin en geniş kitleleri ve tüm anti-faşist unsurları barındırması yani kadro örgütlenmesinin bir örgütlerde disiplinsizliği savunmaya mazeret gösterilemez. Çünkü bu örgütlerinde kendi yapısal işlevlerine uyumlu bir disiplin anlayışı vardır. Kaldı ki, bu örgütlerde aktif üye anlamında kadroların yer alması, bunlar aracılığıyla yerleşen militan mücadelenin belli bir disiplin anlayışı doğrultusunda sürdürülmesini de beraberinde getirir. İşte burada tartışacağımız disiplin anlayışını bu aktif üyeler kapsamında ele aldığımızı hatırlatarak tespitlerimizi sıralayabiliriz.

Kendisine devrimci diyen her unsur, kitle örgütlerinde çalışmada da a-sıl sorumluluğunun devrime karşı olduğunun bilincindeyse, bu örgütün hiyerarşisine ve kurallarına en fazla uyması gereken kimsenin olduğuna bilmelidir. Çünkü böylesi her alanda sürdürülen güçlü mücadelenin aşşarı bir ön koşuludur. Bu bakımdan, bir aktif üyenin "tembellik" eğilimine saplanacağı düşünülemez ve böylesi affedilemez; bunun bir varsayım olarak gözönünde tutulup disiplinsizliğe yol açan başka yanlış anlayışlar üzerinde durulmalıdır.

Daha önce de belirttiğimiz "okul şövenizmi" ve "şehir şövenizmi", örgüt içinde suni ve siyasi-olmayan hizipleşmelere, kemikleşmelere

yol açmaktadır. Bu saplantılara sahip arkadaşlar, ne kadar aktif olurlarsa olsunlar, duygusal nedenlerle ön plana çıkardıkları bu tür bağlan yüzünden bir bütün olarak örgütün denetimine ters tavır almakta ve örgüt kararı yerine kendi yakın arkadaşlarının düşüncelerine önem vermektedirler. Böylesi, besbelliki disiplinsizliğe yol açmaktadır...

Kendi özel hayatlarını devrimci bir şekilde sürdürmeyen arkadaşlar, örgüt disiplinine ne kadar "bağlı" olmaya çalışsalar da sonuç olarak disiplinsizliğe kaymaktadır. Örneğin lüks harcamalarda bulunan bir arkadaşın örgüt disiplinine uyabilmesi mümkün değildir. Eğer sözkonusu arkadaş örgütün para sıkıntısını çektiğini bilmesinin rağmen -ki devrimci örgütlerin sürekli bir sıkıntısıdır bu- ve bunu gidermek için, sözelimi, sempatican kitlelerden bağış toplamasına rağmen; bizzat kendisi elinde bulunan fazla parasını filtireli sigara v.b. ile tüketiyorsa, böylesi tavır: bira devrimciliği, disiplini, kelimelerin gerçek anlamıyla samimiyet sizliktir. Kendi özel yaşantısındaki rahatından, avantajlarından fedakarlık edemeyen bir kimsenin devrimci mücadelede tutarlı bir unsur olabilmesi söz konusu olamaz.

Görüldüğü gibi devrimci - olmayan davranış biçimleri burada sırala-

makla bitmeyecek. Yazımızda, içki içmek, lumpence tavırlarda bulunmak v.b. gibi konulara değinmeye gerek dahi duymadık. Ayrıca, yönetici arkadaşlarda görülen özel yanlışlar, hotzotçuluk, kariyerizm gibi konuları da ele almadık. Bu bakımdan, bu yazı tamamlanmamış bir yazı sayılmalıdır ve tüm devrimci arkadaşlar kendi çalışma alanlarında burada değinilmeyenler dahil bütün liberal tavırlara karşı kıyasıyla mücadele vermelidirler.

SON Dakika da .

DERGİMİZ BASKIYA HAZIRLANIRKEN EDİNDİĞİMİZ BİLGİYE GÖRE DEVİRCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU EVRAKLARI VALİLİKLE EVRAK EKSKİLGİ(İ) GEREKÇESİYLE GERİ GÖNDERİLMİŞTİR. BU SEFER YENİ MURCAAT NOTERLİK KAHALIY LA YAPILMIŞ VE FEDERASYON EVRAKLARI TEKRAR VALİLİGE GÖNDERİLMİŞTİR. FEDERASYON YETKİLLERİNİN BİLDİRDİĞİNE GÖRE EVRAK EKSKİLGİ(İ) KURULUS ÇALIŞMALARINI YAVASLATHAK AMACINI TAŞIMAKTADIR.

Gectiğimiz günlerde DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU (kısa adı; DEVRİMCİ-GENÇLİK) kurma çalışmalarını sonuca ulaştı ve federasyonun çalışmalarını başlattı. Bir çok dernek, federasyonun yapısı ve katılım koşullarıyla ilgili bilgileri dergimize yazdıkları mektuplarda soruyorlar. Bu soruları cevaplayabilmek amacıyla Federasyon başkanı Mehmet Ali Yılmaz ile yaptığımız röportajı sizlere sunuyoruz.

D -Bugüne kadarki gençlik örgütlenmesini ve federasyon çalışmalarını bize özetlersiniz. Federasyonun gençlik örgütlenmesindeki işlevi ne olacaktır?

İşçi gençliğin, köylü gençliğin ve öğrenci gençliğin, Türkiye düzeyinde, tek merkez altında örgütlenmesini sağlamak için Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu'nu kurduk. Yıllardır devrimci gençlik tarafından özlemi çekilen bu örgütlenmenin emperyalizme ve faşizme karşı verdiği mücadelesini tek merkezden yönlendirecektir. Devrimci gençlik dernekleri arasında organik bağlar kurarak onların devrimci potansiyellerini örgütleyecektir.

Kısa adı DEVRİMCİ-GENÇLİK olan Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, emperyalizme ve faşizme karşı olan bütün gençlik derneklerini bünyesinde toplarken kurtuluş kavramının en kızgın yerlerinden birisinde sonuna kadar yerini alacaktır. Ve gençliğin geçmişten bize kalan kavgaya bayrağını daha yükseklere dikecektir.

Bildiginiz gibi, devrimci gençler bir yandan tek tek birimlerde örgütlenirken (özellikle büyük şehirlerde öğrenci gençliğin tek merkezde örgütlenmesi oluşturmamak, taşrada da hem öğrenci, hem işçi hem de köylü gençliğin dernekleşmelerini sağlamak) bir yandan da bu birim örgütlerini toparlayacak olan Türkiye düzeyinde tek merkezden oluşturulması doğrultusunda yoğun bir çabanın içindeydiler. Bu uğraşlar uzun sürdü. Çünkü gerek devrimci harekete devrimci görüşün henüz tam olarak damgasını vuramamış olması ve bu durum devrimci gençliğin mücadelesine önemli derecede yansması ve gerekse de oligarşinin gençlik üzerindeki yoğun baskısının sonucu olarak federasyon çalışması zaman zaman kesintiye uğramıştır. Tabii ki bunlara devrimci gençlerin çalışmalarının yetersizliği de eklenebilir. Fakat gençliği doğru devrimci ilkelere etrafında örgütlemekte kararlı olan devrimciler kendilerine düşen tarihi görevi yerine getirmek için sonuna kadar uğraştılar...

Devrimci Gençlik Hareketi tarihinin bu safhasından sonra üzerinde durulması gereken federasyonun kuruluşu sırasındaki aksaklıklar veya olumlu yanlarla sınırlı kalmamalıdır. Esas olarak önümüzde duran gençliğin somut sorunlarının çözümü doğrultusunda bütün güçlerimizi seferber etmektir. Gerici ilişkiler çemberini parçalamalıyız. Yoksa dar pratikçiliğin çıkamaz sokakında bocalayıp dururuz. Bu çıkmaz sokağa girmemizi isteyenler elbetteki egemen sınıflar ve revizyonist pasifistlerdir. O zaman dönün için ilerici olan fakat bugün için gerici olan ilişkilere; devrimci ilişkileri nasıl hakim kılmalıyız? Devrimci gençliğin mücadelesi açısından bu sorunun, bugün somuttaki cevaplarından en önemlisi en küçük birimlere kadar örgütlenmektir. Devrimci gençlerin önünde duran en somut görev budur. Çünkü en küçük birimlere kadar örgütlenmek demek aynı zamanda devrimci gençliğin Türkiye düzeyindeki tek merkezde örgütlenmiş güçlendirmemektir demektir.

DEVRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU (DEVRİMCİ-GENÇLİK) BAŞKANI MEHMET ALİ YILMAZ: "FEDERASYON DEVRİMCİ GENÇLER YÜKSELEN HALK EYLEMLERİNİN ÖN SAFLARINA SLOGANINI HAYATA GEÇİRECEKTİR"

Federasyonun en geniş anti-faşist gençlik kitlelerini kucaklaması ve binlerce genç seferber edileceği demektir. Kıscası bu, "Devrimci Gençler Yükselen Halk Eylemlerinin Ön Saflarına" sloganının canlı hayata geçirilmesinin en belirgin özelliğidir. Bir yandan en küçük birimlere kadar örgütlenmeyi sağlanan bir yandan da federasyonun gelişip, güçlenmesini sağlayarak tek merkez etrafında yoğunlaşmak, yani mevcut niceliğe tekabül eden bir nitelik doğrultusunda iradeciliği gündeme getirmek gerekir.

Söyleki, en üste köşelere kadar örgütlenirken, bir yandan da mevcut gençlik dernekleri ile sıkı ilişkiler kurmalıyız. Ve bütün gençlik derneklerinin federasyona katılmalarını sağlamalıyız. Federasyona katılmamakta ısrar eden gençlik derneklerinin yönetimlerini tabanları sonuna kadar katılmaları için zorlamalıdır. Tabii ki herhangi bir yerdeki derneğin yönetimi federasyona katılmamakta "kararlı" ise o sıra ile federasyon olarak ilişkilermizi değişik biçimlerde sürdürüreceğiz. Ve hatta gerekirse yeni bir dernek kurulması için çalışmalara geçeceğiz. Fakat esas anlayışımız var olan örgüt içinde taban çalışmasını sürdürmek olacaktır. (Her bölgenin özel koşulları da gözönüne alınarak çalışmalar sürdürülecektir).

D -Federasyon ilişkisi kuracağı veya üye kabul edeceği örgütlerde ne gibi nitelikler aramaktadır. Hukuki açıdan hangi tip örgütler federasyona katılabilir?

Biz federasyon yönetimi olarak hangi siyasi yoğunluk yönetiminde bulunursa bulunsa bütün demokratik kitle örgütleri ile ilişkiler kurmakta kararlıyız. Amaç maddesinde gençliğin sorunlarıyla ilgilendiğini belirten, demokratik merkezîyetçilik esasına göre oluşmuş bütün gençlik dernekleri federasyona girerler.

Yeri gelmişken hatırlatalım. Federasyona bir gençlik derneğinin katılımı için gerekli olan, biçimsel şartlar şunlardır:

1-Amaç maddesinde gençlikle uğraştığı belirtilmiş olmalıdır. Amaç maddesinde gençlikle uğraştığı belirtilmemişse kongrede bu madde değiştirilmelidir.

2-Derneğin tüzüğünde gençlik dernekleri federasyonuna katılabileceğini belirten ve katılım konusundaki yönetim kurulu yetki veren madde olmalıdır. Bu karar genel kurulda alınır. Yeni kurulacak gençlik derneklerinde ise kurucular geçici bir madde ile geçici yönetim kuruluna federasyona katılım konusunda yetki verirler.

Federasyona girmek için, yukarıdaki şartlara sahip olan derneklerin federasyon yönetimine yapacakları müracaat için istenilen belgeler şunlardır:

Derneğin yönetimi bir dilekçe ile federasyona girmek için müracaat etmelidir. Ve şu belgeler dilekçelerine eklenmelidir:

a) Federasyona katılma konusundaki kongre kararının (kongre divanının imzalandığı ve dernek mühürü ile mühürlenmiş olan) iki nüshası,

b) Şayet dernek kurulurken geçici yönetime kurucular yetki vermişlerse böylece dernekler iki adet dernek tüzüğü göndermelidirler.

c) Derneklerin ikametgahlarını da belirtmeleri gerekir

Esas olarak anti-emperyalist, anti-faşist olma ilkesini kabul etmiş olan gençlik dernekleri federasyona girebilirler. Bu ilkeyi kabul eden ve federasyona girmek isteyen dernekler kesinlikle demokratik merkezîyetçilik esasına göre oluşmuş demokratik kitle örgütleri olmalıdır. Ve demokratik - merkezîyetçilik ilkesi hala işlerliğini muhafaza etmelidir. Eleştiri-özelleştirme mekanizması işletilmelidir.

Federasyona girmek isteyen dernekler içinde, kendine anti-emperyalist, anti-faşist diyen herkes yer alabilir. Yoksa kimin kime göre anti-emperyalist, anti-faşist olup olmadığını kim tayin edecek? (Fakat İGD gibi tek bir görüşün oluşturduğu, "tekkecilik" zihniyetine dayanan dernekler kesinlikle federasyona alınmayacaktır. Ve bu tekkecilik gençlik hareketinin anti-faşist, anti-emperyalist eyleminin birliğini bozduğu içinde kesinlikle mahkum edilmeleri gerekir.)

D -Federasyon merkezi ile üye dernekler arasındaki ilişkiler nasıl olacaktır?

Federasyona katılan bir dernekle federasyon merkezi arasındaki, biçimsel ilişkileri tüzüğten öğrenebiliriz. Yalnız arkadaşlarımızın kavramını meşgul eden önemli bir soruyu açmakta yarar var. Soru şu: "Federasyona katılan derneğin yönetiminde bulunan arkadaşlar kendi görüşlerini yayabilecekler mi? Evet, federasyona katılan bir derneğin yönetimindeki arkadaşlar savdukları görüşlerini kabul edilen ilkelere çerçevesinde, ve bunlara ters düşmeden en geniş propagandasını yapabilecekler. Yalnız, federasyonun bütün çalışmaları içinde yer alacaklar. Federasyon yönetiminin isteği doğrultusunda her türlü eyleme sonuna kadar, örgütlü ve disiplinli bir şekilde yer alacaklar. Kıscası kendi özelinde her dernek kendi bağımsız çalışmasını yaparken federasyon içindeki bir örgüt olarak da, o özelde, federasyonun her türlü çalışmasını yapacaktır ve genelinde federasyonun çizdiği rota doğrultusunda hareket edecektir."

Karşılaştığımız diğer bir sorunda; Anadolu'nun bir çok yerinde devrimci gençlerin kendi dernekleri olmadığı için diğer ilerici-demokrat devrimci örgütlerde çalışmalar yapmak zorunda olmalarıdır (Halkevleri gibi). Böylece yerlerdeki devrimci gençler hala hazırdaki çalışmaları dernekleri kapatmadan (askıya alarak veya çalışmalarını sürdürerek) hemen gençlik dernekleri kurmaları ve bu kurdukları dernekler vasıtasıyla federasyona girmeleri gerekir. Tabii ki derneği kurarlarken kurucular geçici yönetim kuruluna bir geçici madde ile federasyona derneğin girmesi için yetki verilmelidir.

Bazı büyük şehirlerde kurulmuş olan orta öğrenim dernekleri var. Bu derneklerde gençlik derneği olduğu için federasyona girebileceklerdir.

D -Gecmişte DEV-GENÇ hareketinin örgütlenmesinde bölge yürütmeleri vardı. Bu konudaki görüşünüz nedir?

Pratikte örgütlenme açısından karışacağımız diğer bir sorun da "bölge yürütme"ler meselesidir. Bölge yürütmelerin atanması o yöredeki devrimci potansiyelin yoğunluğu ile yakından ilgilidir. Daha açığı devrimci gençlik hareketinin yüksek olduğu veya devrimci potansiyelin gittikçe yoğunluk kazandığı belirli yerlerde bölge yürütme kurulacaktır. Şimdi ilk aşamada iki bölge yürütme kurulmuştur. Birisi Ankara bölge yürütme AYÖD yönetim kuruludur. Diğeri de İstanbul bölge yürütme İYÖD yönetim kuruludur. Ancak, bölge yürütmelerin yalnız bir derneğin yönetiminden oluşması diye bir şart yoktur. O bölgedeki federasyon üyesi bütün derneklerin üyeleri arasından bir karma yapıda oluşturulabilir. Somut şartlar mutlaka önemle dikkate alınmalıdır.